

БЛАГОБІЖИЦЬКА

3/4 94

Християнський
журнал
Союзу ХВЄП
України

*Ласідна дружина — є дар
Господній,
і безцінною є
гарно вихована душа.*

*Благодать на благодать —
дружина сором'язлива;
і немає достойної міри
для поміркованої душі.*

*Мов сонце, сходить
на висотах Господніх,
врода доброї дружини
в оздоблені житла її;
мов свічка, що сяє
на святім свічнику,
врода обличчя її
у зрілі літа.*

*Жона доброчесна
тішить мужа свого,
і вік його сповнює миром.*

*Добра дружина — доля щаслива,
вона дається тому,
хто знає Господній страх;
з нею й багатий і бідний
має серце вдоволене
й обличчя веселе
у будь який час.*

При передрукуванні
матеріалів
посилання на
«Благовісник»
є обов'язкове.

Редакція застерігає
за собою право
скорочувати
статті та правити мову.

Редакція не завжди
поділяє думку автора

БЛАТОВСЬКИЙ

Часопис Союзу
Християн Віри
Євангельської України

№3/4-1994

ВИДАВНИЧА РАДА:

Мельник М.А.
Папроцький Ф.Г.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

Віктор Котовський

Адреса редакції:
254123, м. Київ,
Вітряні Гори 6Б

Свідоцтво про
реєстрацію
серія КП №697 від 24
травня 1992 року.
Видається з 1992 (№9)

ЗМІСТ ЗМІСТ ЗМІСТ ЗМІСТ

ВІРА ДЕРКАЧ	
Пустіть дітей приходити до Бога — 2	
ДОНАЛЬД ДЖІ	
Любов ————— 5	
ВІКТОР КОТОВСЬКИЙ	
Шлях через пустелю ————— 9	
Розвивай свій дар ————— 16	
СЕРГІЙ АЛЕКСАНДРОВ	
Перевірте себе ————— 19	
Репортаж із клініки, де роблять аборти ————— 22	
ПЕТРО МАЛ-ПОДОРОЖНИЙ	
Найважливіше поле нашої боротьби ————— 27	
НАТАЛЯ І.	
Рутиня домашніх буднів не задавила мене... ————— 32	
ПЕТЕР МАЄР	
Молитва дитини ————— 35	
ЮСТ МЮЛЛЕР-БОН	
“Тоді буде вовк укупі з ягнятком жити...” ————— 36	
Про що нам пишуть читачі? — 39	
Хроніка союзного життя — 46	

ПУСТІТЬ ДІТЕЙ

В системі освіти я працюю вже багато років. Ця праця є змістом мого життя, і я хотіла б, щоб кожний, хто приходить до нас, хто хоче нести Слово Боже дітям, був готовий віддати все краще, з того, чим Господь наділив його особисто.

ПРИХОДИТИ ДО БОГА

Коли мені було тринадцять років, я почула Ярла Пейсті. Пам'ятаю місце, де Ярл Миколайович згадував слова Ісуса Христа, звернені до учнів: "Пустіть дітей приходити до Мене і не забороняйте їм, бо таких є Царство Боже" (Мк. 10:14). Слова ці міцно закарбувались у моїй свідомості, я зрозуміла, що нести дітям Слово Боже, то справа надзвичайно важлива, справа, якій варто присвятити життя.

З того часу багато чого змінилося довкола і в мені самій. Почала працювати в Луцьку, мені вповнилося лише сімнадцять років, ще за Радянського Союзу, коли віруючих переслідували, нині маю значно більше поле для діяльності, працюючи в Союзі християн віри євангельської у Києві. Щиро вдячна Господеві за таку довіру, за те, що ми маємо цей Союз, маємо гарні приміщення та обладнання, завдяки чому стало можливим сіяти зерна істини в дитячі серця по всій нашій прекрасній Україні.

Багато чого хотілося б розповісти читачам — є чимало проблем, які

належить вирішити, є багато ідей та думок щодо встановлення стрункої системи біблійної освіти в нашій країні, і хотілося б, аби читачі "Благовісника", а особливо вчителі недільних шкіл на місцях, стали активними співучасниками нашої праці, активними вболівальниками за нашу спільну справу, щоб вони відчули духовну глибоку спорідненість і єдність.

Брак місця на сторінках журналу не дозволяє розповісти про все відразу і тому в першій нашій зустрічі я просто ознайомлю читача з роботою нашого відділу, постараюсь окреслити стан справ у освітянській галузі.

Наш відділ є структурним підрозділом Союзу ХВЄП України, очолює його Прохор Віктор Семенович. Крім нього, звільнених працівників у нас двоє: я та Федорчук Петро Васильович, але він працює з дорослими. Маємо досить потужну та розгалужену мережу на місцях, але, на жаль, через брак коштів жоден інструктор в області не є звільнений. Ці самовіддані люди змушені заробляти собі на хліб

десь на виробництві. Тому переведення наших працівників в області на професійні засади є задачею номер один на сьогодні.

Основним завданням нашого відділу, як і раніше, є підготовка інструкторів, які потім могли б самостійно готувати вчителів недільних шкіл на місцях. Потреба у вчителях, які б несли Істину Христову дітям, з кожним роком зростає. Разом з тим зростають і вимоги до професійного рівня вчителів. Ось чому ми прагнемо дати їм можливість повністю присвятити своє життя цій справі.

Нині Україна нагадує стартовий майданчик чи, як раніше любили казати, полігон для навчання тих, хто має глибоко в своєму серці завіт Христа — іти й нести радісну звістку по всій землі. Наших вчителів можна знайти не лише в найвіддаленіших куточках Росії, таких, скажімо, як Карелія чи Удмуртія, а й у країнах Прибалтики, у Молдові, Грузії, Казахстані. Навіть у США їх уже чимало.

Наші спеціалісти в областях добре усвідомлюють значимість своєї праці й готові подвоїти зусилля, але є речі, що нас дуже стримують. Дуже дошкуляє нестача педагогічної літератури. Ми, звичайно, якось знаходимо вихід. Налагодили зв'язок з потужним одеським видавництвом, що належить баптистському братству, дістаємо необхідні посібники у Москві та Санкт-Петербурзі, дещо отримуємо з Європи та Америки. Нам потрібно власне велике видавництво, яке б виконувало всі наші замовлення, бо таке от дістання вимагає чимало часу та й ціни на літературу нині зросли неймовірно.

За останні два роки ми підготували 46 інструкторів. Загальна кількість випущених вчителів недільних шкіл за

цей період досягає 1 800 осіб. Мені дуже приємно відзначити, що наша молодь у церквах має великий потяг до навчання. Не дивлячись на досить помітний відплив у сім'ї — дівчата виходять заміж і це цілком природно, потік бажаючих отримати відповідну освіту стає дедалі ширший. Якщо таке явище раніше ми спостерігали лише в західних областях, то тепер крига зрушилась на Сході та на Півдні. Значно зросла кількість недільних шкіл у Херсонській, Дніпропетровській областях, де раніше була духовна пустеля. У Дніпропетровській області знайшла поширення така дуже продуктивна форма роботи з дітьми, як дитячі літні табори. Нині практично кожна церква має можливість відправити кілька своїх дітей на оздоровлення. Почали діяти в цьому напрямку і в Миколаєві.

Ця форма роботи з дітьми є дуже цікава, за нею гарна перспектива. Ми вже маємо добре відпрацьовані програми, ґрунтовно продуману структуру таких таборів. Перешкоджає хронічна нестача пального та все, що пов'язане з нинішньою економічною кризою в державі.

Велику увагу приділяємо також ще одній цікавій формі дитячого виховання. Це організація різних зустрічей та фестивалів. Підготовка у школі такого заходу дає можливість задіяти всі сторони шкільного життя, всі інтереси, активізувати дитячі здібності та таланти. Вже маємо досвід. Один із найкращих таких фестивалів відбувся ще в 1991 році на Тернопіллі. Ми присвятили його дітям-чорнобильцям. Зібрались учні з сусідніх областей. Привезли свої ансамблі, співочі групи, був дуже гарний дитячий духовий оркестр. Моя мрія — зробити такий

фестиваль уже в масштабах України, хоча перешкод доведеться подолати дуже багато.

У зв'язку з цим аж ніяк не вдасться обійти проблему коштів. Нині ми прикладаємо чимало зусиль у пошуках спонсорів. Дуже є бажаним, аби наші люди на місцях мали прямий, безпосередній зв'язок з тими, хто хоче допомогти нашій праці матеріально. Мене можуть запитати: чи реально це тепер? Відповідь: реально. За кордоном, зокрема в Америці, дуже мало знають про нашу роботу. Перебуваючи в Сполучених Штатах, я багато говорила про це з діловими людьми, і вони виявили бажання співпрацювати з нами. Особливе сприяння було обіцяне тим, хто трудиться в інтернатах, дитячих будинках та сиротинцях. Це цілковито співпадає і з нашим прагненням досягти зі Словом Божим у руках таких от не дуже відкритих місць.

Подорож до Америки, взагалі, дала мені дуже багато. Я вдячна Господеві за такий подарунок. Американські учбові заклади при церквах, що належать корінним американцям, справили на мене дуже велике враження. Що зможемо, будемо намагатися впровадити в себе. Чим вражає американська школа? Величезне розмаїття методичної літератури, висока забезпеченість різноманітними технічними засобами, на будь-яку тему дуже легко знайти детально розроблену програму, необхідні книжки, наочність. Дуже багато є таких підручників, що їх варто було б перекласти і видати у себе. Чудово поставлена робота з дітьми при церквах: все продумано,

все враховано, все чітко організовано. У двох словах всього не передаси, головне — американський досвід треба якомога глибше вивчати, треба активніше переносити на свій ґрунт усе найкраще, що напрацьовано людством у справі виховання дітей у дусі Христових заповідей. І ми будемо це робити.

Вже розпочався новий навчальний рік. Як і кожний рік, він має свої особливості. В цьому році виникли проблеми з загальноосвітніми школами. Якщо раніше вони залюбки давали нам змогу спілкуватися з дітьми у своїх стінах, то тепер такої гостинності вже значно менше. І нам доводиться змінювати форми роботи. Є думка перенести центр ваги нашої діяльності в дитячі будинки, інтернати. Досить занехаяна ланка виховної праці — робота при наших церквах. Там є свої особливості, свої досить значні труднощі. Плануємо "розпочати наступ" на райони, прилеглі до чорнобильської зони. Хотілося б і книжки якісь нові видати, і записати цікаві касети, вкрай необхідним є для нас дитячий журнал — планів та намірів дуже багато, і ми молимося, щоб Бог благословив їх і дав сили для здійснення всього задуманого. Хотілося б, аби ті, хто прочитують ці рядки, теж згадали нас у своїх молитвах, адже всі ми робимо одну справу, всі працюємо для майбутнього Царства Христового.

Віра ДЕРКАЧ,

завідуюча відділом недільних шкіл СХВЕП України.

ЛЮБОВ

ТЕОЛОГІЯ

Ставлячи любов на чільне місце в переліку плодів Духу, ми відчуваємо, що ап. Павло не лише має рацію стосовно зверхности цього плоду, але й через те, що для досконалого християнського характеру ніщо не є таким суттєвим, як любов у тій чи іншій формі. Бо Слово Боже стверджує, що “Бог є любов; і хто перебуває в любові, той перебуває в Бозі, і Бог перебуває в ньому” (1 Ін. 4:16).

РІЗНИЦЯ МІЖ ПРИРОДНОЮ ТА БОЖОЮ ЛЮБОВ'Ю

Стосовно різних властивостей характеру, які ми визначаємо як “плоди духу”, ми повинні пам'ятати, що ці властивості є від Духу, тобто вони є наслідком отримання віруючим Духу Божого і перебування в цьому Дусі. Саме тому плоди Духу й мають суттєві відмінності від природних чеснот, які ми культивуємо власними зусиллями і які відносять схвалення в нашому оточенні.

Є люди, котрі за своєю натурою прихильні до любові. Вони відзначаються доброзичливістю,

лагідністю та прив'язливістю. Вони докладають зусиль до того, щоб ні про кого не думати погано, для чого можуть свідомо заплющити очі на істину. Характер їх привабливий, але ми не відчуваємо в них ні сили, ні досконалости і тому думка про те, що Бог є саме такий як вони, не викликає в нас захоплення. Досконала ж любов має інші властивості ніж природна, яка може бути і прекрасною і недосконалою водночас.

Чудово те, що любов, яка є плодом духу, за своєю природою далеко не завжди є ніжна, якою, за нашою уявою, мусить бути любов природна. З іншого боку, любов Божа може проявлятися в тих людях, які за своєю природою далеко не схильні до любові та милосердя.

Це чудо благодаті, завдяки якій суворий від природи характер перетворюється на щедрий любов'ю. Любов, як плід духу, є Божественна, і в цьому вся таємниця.

Вона походить від Духу і в цьому сенсі вона є таким же свідком Його прояви, Його присутності та сили, як і будь-який з чудесних дарів Його. Вона робить чоловіків та жінок богоподібними.

ДЕЯКІ ВІДМІННІ РИСИ БОЖОЇ ЛЮБОВІ

Серед відмінних рис, що дають нам можливість зрозуміти різницю між любов'ю Божою як плодом і любов'ю людською як властивістю суто природною, відзначимо такі риси.

а. Безкорисливо чиста

“Любов довготерпелива, любов лагідна, любов не заздрить, любов не чваниться, не горда, не поводитья нечемно, не шукає свого, не дратується, не гнівлива, не радіє з несправедливості” (1 Кор. 13:4-6). Людська ж любов по своїй сутності самолюбива. Ми, у переважній більшості, любимо тому, що це дає нам особисту насолоду, а інколи й приносить відчутну користь. Велич Божої любові відкрилась нам на Голгофі, де “Христос помер за нас” (Рим. 5:8), коли ми були ще грішниками. “Він раніше полюбив нас” (1 Ін. 4:19). Любов Божа завжди жертвна, здатна на самозречення.

Ніде так не виявляється самолюбство, притаманне людській любові, як у ревнощах і стражданнях через неї. Ревнощі — це та зеленоока потвора заздрості та гордості, яку людина, знемагаючи, волочить за собою все життя. Вони є природними супутниками людської любові, ні чоловіки, ні жінки ніколи не бувають повністю задоволені у сво-

му себелюбстві.

Любов Божа також може спалахнути ревністю, наприклад, Ізраїль біля Синаю, але ця ревність є чистий, священний вогонь, що розгорається через убогість та втрати тих, хто нехтує подякою Богові за Його безкорисливу любов. Павло також був запальним, але ревність його була ревністю Божою, що палала в його душі за навернених (2 Кор. 11:2).

б. Подібна до праведности

“Не радіє з несправедливості, а тішиться правдою, усе покриває, всьому вірить, завжди надіється, все терпить...” (1 Кор. 13:6, 7). Любов Божа є проявом істини. Ця обставина надає їй гіркого присмаку, тому що звичайна любов дивиться на помилки й недоліки крізь пальці і шукає можливості, аби виправдати їх. Як наслідок, вона не торкається ні гріха, ні грішника, як того вимагає істина та справедливість, хоч і називає свою злочинну поблажливість любов'ю.

Любов Божа навпаки, повністю усвідомлює гріховність кожного. Велика сила Біблії саме в тому й полягає, що Слово Боже ставиться правдиво як до гріха цілого народу, так і до окремих представників цього народу, одночасно заявляючи про свою любов до них. Хто з нас не дивувався, читаючи про відторгнення Мойсея від землі обітованої, чи істо-

рію великого згрішення Давида та страждань, що потяглися за цим, чи про гіркий факт зречення Петра. Осягнути розумом у всьому цьому любов Бога людина не в змозі і лише серцем вона може відчуті всю надприродність цієї любові.

Голгофа відкрила нам, що досконала любов у її невинному прагненні до справедливості вимагає осуду гріха. В цю вимогу осуду гріха втілюється вічний закон справедливості. Любов указує шлях до виконання цього закону, і цей шлях не був шляхом несправедливості та закривання очей на гріхи.

Бог є любов, Він також є і справедливий, а тому всі віруючі в Ісуса виправдовуються ним (Рим. 3:25).

Докази того, що ми маємо таку любов, яка є плодом духу, будуть нам дані, коли досягнемо стану святості, відмовляючись від наших особистих почуттів та нахилів. Та любов, яка прагне дати попуст коханому, є ложна любов, і тому апостол Павло став на спротив апостолові Петрові за ті дії, за які на нього нарікали (Гал. 2:11), не порушивши принципів Божої любові. Знайдуться ті, хто скаже, що ап. Павло мусив приділити ап. Петрові більше любові, а не влаштовувати суперечки в Антиохії, але Бог на це подивився інакше. Завершена справа спасіння спонукає нас сказати

“Алілуя!”, бачачи, як дим істини і справедливості судів Його здійснюється одвічно, тоді як бідна й недосконала любов людська постійно попадає під помилки.

в. Незмінна

“Любов ніколи не перестає” (Кор. 13:8). Це, поза всяким сумнівом, стосується любові Божої як плоду духа, а не людської любові, яка може “перестати”, чому свідками є розбиті серця й гірке розчарування. Лише Бог може сказати: “Любов’ю вічною Я полюбив тебе” (Єр. 31:3). Лише любов Христа лишається незмінною до друзів, які сплять у хвилини нашої передсмертної туги, які можуть у будь-яку хвилину полишити нас, не кажучи вже про небезпечні обставини. Лише любов, яка виявляє дух Христа, буде молитися за ворогів і чинити добро тим, хто несамовито утискає й переслідує нас. Так зробив Стефан (Дії 7:60). Коли любов, як плід духу, розкривається в тих, хто за своєю природою не здатні на любов людську, оскільки мають недобрий та злий характер, то тут ми маємо доказ перемоги благодаті Христа у тих, кого Він спасає й наповнює Духом Святим.

СВЯТИСТЬ ЯК ДОСКОНАЛА ЛЮБОВ

Рух методистів ясно виявив чудову істину: віруючий, який прагне до святості, йде до досконалості в любові.

Бути сповненим любов'ю Божою, коли любов ця стає джерелом будь-якої нашої думки, будь-якого слова, будь-яких дій, це є те саме, що стати досконалим у святості в найширшому значенні цього слова. Зазвичай святість визначають як безгрішність. Любов же веде нас далі, включаючи в уяву про святість і досконалість характеру, що виявляється в житті, як у Христа, бо саме життя Христа перебуває у такій людині. Любов є дією позитивного характеру.

Досконала любов не може грішити, тому стосовно плодів Святого Духу сказано: "на таких нема закону" (Гал. 5:23). Неможливо було б уявити собі закон, пов'язаний з плодами духу, бо гріх є порушенням закону, а істинна любов є виконанням закону у повному сенсі цього слова. Якщо ми грішимо, то десь і якось ми порушуємо вимоги досконалої любові.

Навіть при зловживанні духовними дарами любов є найкращим засобом для виправлення помилок. Себелюбство було причиною, що засмутила й примусила ап. Павла вжити заходів для виправлення помилок у користуванні дарами (1 Кор. 14). Там, де любов не є пануюча, доводиться відновлювати закон. Досконала ж любов робить непотрібним таке регулювання, бо той, хто має плід духу, рідко робить помилки у вправлянні дарів Духу Святого.

ЛЮБОВ Є НАГОРОДА.

Цих рядків замало, аби вичерпати таку багату тему як любов. Ми торкнулися лише плодів духу, а саме — любові, як наслідку перебування Його в нас і в нашому житті згідно Слова Його, а не повелінь плоті. Потім ми відмітили, що любов то не є дар, який отримується миттєво, а плід, що зростає поступово. Немає іншого шляху стати досконалим у любові, як перебувати у Христі, і це є результатом близького й безперервного спілкування з Богом, коли ми здійсмаємося в молитві до Його обличчя з істинним розумінням серця Його та подумів Його й здійснення волі Його з дня на день у світі людей та речей.

Полишивши все під впливом пориву, щоб іти за Ним, людина поступово набуває необхідну спокійну впевненість і простоту, чим позначається все істинно велику й вічне. Кінець кінцем людина досягає Божественної подоби. І цього треба очікувати від кожного, хто став дитям Божим.

Про все це читачі можуть дізнатися, прочитавши з великою користю для себе історію з Іоаном, сином Заведеевим. Плодом духу в Іоані була любов.

Плодом духу у всіх, хто піде тим же шляхом, буде любов Божа, що вливається в серця наші Духом Святим (Рим. 5:5). ■

Перед тим як перейти до розгляду нашої теми, хотілося б пригадати минуле літо. Воно було незвичне. Воно відзначалося сильною спекою, на більшій території нашої країни майже не випадало дощів. Такого тривалого періоду палкого осоння старі люди не пригадують. Та одного літнього дня, коли я їхав до Києва, лежачи на верхній полиці в переповненому людьми, розпеченому на сонці вагоні, Господь нагадав мені про інше літо. Ось вірш із Євангелія, де йдеться про початок служіння Ісуса Христа: "І розгорнувши книгу, знайшов місце, де було написано: "Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене звіщати Добру Новину убогим і послав Мене зціляти розбитих серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим прозріння і випустити пригноблених на волю, проповідувати літо Господнє сприятливе" (Лук. 4:16-20).

Влітку палить сонце, буває важка задуха. Це звідав на собі кожний. Звідав і насолоду втамування спраги запашним прохолодним напоєм. Ісус же, навчаючи людей істині, говорив про спрагу духовну. "Кожний, хто п'є цю воду, буде мати спрагу знову. А хто буде пити воду, яку Я дам йому, ніколи вже не буде мати спрагу, бо вода, яку Я дам йому, стане в нім джерелом води, яка тече в життя вічне" (Ін. 4:14).

Сьогодні сонце Правди пече як ніколи. Друже, ти відчуваєш це? Ось ти покався, прийняв водне хрещення і Дух Святий охрестив тебе. Надворі

Віктор Котовський

ШЛЯХ ЧЕРЕЗ ПУСТЕЛЮ

проповідь

стоїть літо Господнє. Йдуть жнива — ти відчуваєш спрагу? Ти хочеш води живої? Ти шукаєш її? Чи горить той жнивний вогонь у твоїй душі, чи палить він сьогодні твою внутрішність, любий брате, дорога сестро?

Боюсь, що більшість із нас на ці запитання відповідь — ні! Не пече, не спрагну, не шукаю, не п'ю... Чи може яка-небудь рослина рости, якщо її не поливають? Чи може яке живе створіння існувати, якщо йому не дають питва? "Народжене від плоті є плоть, а народжене від Духу є дух". Люба сестро, чи живе ще духовне дитя,

яке ти носиш у собі, чи вже померло в сухій пустелі твоєї душі? А ти, брате, як ти доглядаєш свою духовну дитину? Чи має вона все необхідне для зростання та розвитку?

“Коли спрагне хто, іди до Мене і пий”. Ви чуєте, друзі? Коли спрагне. Ми не шукаємо джерела, бо нам не хочеться пити. Ми не п’ємо, бо не маємо спраги. Це одна з найважливіших проблем нашої Церкви.

Відомо, що кожний християнин у своєму духовному поступі так чи інакше проходить, не фізично, звичайно, а духовно, шлях вибраного народу Божого, коли Ізраїль повертався в землю обітовану. Перебування Ізраїля в Єгипетському рабстві символізує наше перебування у полоні гріха, життя наше у грішному світі. Вихід з Єгипту символізує навернення до Бога, перехід через Червоне море — водне хрещення і так далі. Беручи до уваги цю глибоку аналогію, читаємо: “І рушила вся громада Ізраїлевих синів із пустині Сін на походи свої з наказу Господнього, і отаборились у Рефідімі. І не було води пити народові. Народ там був спраглий води...” (2 М. 17).

Дорогий брате, люба сестро! Для того, щоб мати спрагу, треба йти в пустелю. Знаю, дехто робить так. Перед тим, як рушити в дорогу, довго готується, а потім відправляється, тягнучи за собою цілий обоз харчів, одягу та води. Підготувався. Розрахував, щоб вистачило всього аж до самої землі обітованої. Якщо це так, то знай, любий друже: ти будеш блукати в пустелі доти, доки запаси твої не вичерпаються вщерть, і ти, нарешті, з однією твоєю душею не постанеш перед Небесним Отцем. Знай, Господь хоче випробувати й загартувати тебе. Навіть Ісус, Син Божий, проходив через пустелю. Ісус пішов туди без шматка хліба і Йому для отримання перемоги вистачило сорока днів. Ізраїль рушив у землю обітовану, везучи за собою безліч різного майна, женучи худобу, і ледве подолав ту відстань за сорок років. Кажуть, неквапливі купецькі каравани на верблюдах проходять подібний шлях менш, ніж за два тижні.

Є ще одна, на жаль, дуже численна категорія християн. Це ті, хто, подолавши Червоне море і відійшовши на безпечну відстань від Єгипту, знайшли собі більш-менш придатний для життя шматок землі, побудували там хатину, видовбали криничку, обросли сім’єю, господарством і облишили мрії про землю обітовану. Таких християн дуже багато. Вони обважніли, вони стомилися блукати, вони бояться знову зриватися з насидженого місця. Життя їх не назвеш надто щасливим, але все ж якось жити можна. Господь довготерпеливий чекає, що ці люди зрозуміють: пустеля не те місце, яке Він призначив їм для життя. Він посилає їм зрідка то перепелиць, то манну — адже вони як-не-як, діти Божі. Люди ці відчувають милість і любов Господню, але часто від них доводиться чути скарги на те, що не завжди Бог відповідає на їх молитви, не завжди насипає їм мірою повною, натоптаною, не часто дім їх повниться достатком. Нерідко вони скрушно зітхають: “Певно, Бог не дуже любить

нас, інших він любить більше". Такі християни бувають частіше сумні, ніж радісні, на зібраннях вони більше плачуть, аніж тріумфують. Віра в них досить слабка.

Сьогодні моє серце болить за таких людей. Друзі дорогі, хочу вас сказати: киньте ваші невеселі думки! Бог любить усіх своїх дітей однаково! Але він не може дати вам надміру, доки ви є в пустелі. Не може, бо воля Його така. Він поклав явити свою щедрість, коли ви подолаєте безплідні місця, коли перейдете через Іордан, коли Він уведе вас у спокій Свй. Слава Господеві!

Послухаймо, що нам каже Бог: "І пізнаєш ти в серці своїм, що, як навчає чоловік сина свого, так навчає тебе Господь, Бог твій. І будеш виконувати заповіді Господа, Бога свого, щоб ходити Його дорогами, та щоб боятися Його, бо Господь, Бог твій, уводить тебе до Краю хорошого, до Краю водних потоків, джерел та безодень, що виходять у долині й на горі, до Краю пшениці, й ячменю, і винограду, і фіги, і гранату, до Краю оливкового дерева та меду, до Краю, де подостатком будеш їсти хліб, де не забракне нічого... І будеш ти їсти й наситишся, і поблагословиш Господа, Бога свого, у тім добрім Краї, що дав Він тобі" (5 М. 8:5-10).

Господь хоче, аби ми мали все! Слава Йому! Але Він хоче, щоб ми ходили Його дорогою. Його ж дорога лежить через пустелю. Іншої Він не дав.

Дорогі брати та сестри! Сьогодні я хочу, щоб кожний оглянувся навкруги, вдивився у своє серце, оцінив і усвідомив своє становище. Якщо ти ще в пустелі, приліпився десь до пісного джерельця, до клаптика трави, маєш сякий-такий дах над головою — кинь те убоге своє добро і рушай далі на поклик Духу Святого, що живе в тобі. Рушай у пустелю! Там ти звідаєш, що таке справжня спрага. Там ти нап'єшся живої води із святих рук Христа. Ти почнеш духовно зростати.

Я сподіваюся, друзі, що ніхто ці поради не сприйме буквально так, що треба кинути сім'ю, дім, роботу і йти десь світ за очі. Рушити в пустелю означає повністю довірити своє життя Господеві. Доручити Йому піклування про свій матеріальний достаток, хай Він визначить, де нам жити і де працювати, віддати в Його руки своїх дітей та старих батьків. Поставити в повну залежність від Його волі своє майбутнє і всю свою долю. Відмовитися від власних великих і малих планів, від спроб власним розумом та силами поліпшити стан своїх справ. У всьому, що має хоч яке-небудь значення для тебе — поставити на перше місце Його.

Лише дві речі можуть скоротити наш шлях через пустелю в землю обітовану: повне довір'я до Бога та абсолютна слухняність у виконанні Його повелінь.

Аміль.

Група служителів церкви ХВЕП
м. Кривий Ріг (Дніпропетровська обл.)
під час водного хрещення

ФОТОГРАФІЇ, надіслані читачами

Свято жнив у Домі молитви м. Синельниково
(Дніпропетровська обл.)

Працівники місії "Зірка Вифлеєму"
у будинку престарілих (Закарпаття, м.Виноградів)

Громада церкви с.Оженино біля Дому молитви
(Рівненська обл., Острожський р-н)

ГРІХ НЕЛЮБОВІ

“Чоловіки — любіть дружин своїх” (Кол. 3:19). Як часто ми читаємо ці слова і кожного разу вони якось ковзають повз наш розум, не проникаючи глибоко у свідомість! Шановні чоловіки! Ми бачимо перед собою не пораду, яку — коли хочемо, можемо виконувати, коли не хочемо, то можемо обійти. Ми маємо повеління від Господа, яке не допускає жодного двоякого розуміння. Сказано прямо й недвозначно: “Любіть!” Так велить своїм одруженим синам Отець Небесний.

Отже, якщо Богом велено — мусимо виконувати, якщо не виконуємо — чинимо гріх. Його можна назвати гріхом нелюбові.

Шановні чоловіки! Хотілося б, щоб кожний із вас уважно оглянув своє сімейне життя, придивився до стосунків з найдорожчою у світі людиною. Чи є ви одна істота не лише по плоті, а й по духу? Чи поєднує вас глибоке почуття, а чи може ви живете разом лише тому, що за багато років звикли один до одного, пов’язані запряжкою спільного сімейного воза, що його тепер хочеш-не-хочеш, а треба тягти? Якщо так, то стосунки ваші не є такі, що приємні Богові.

Знаю, хтось скаже: а де ж її взяти, тої любові, як її нема?

Це зрозуміло. Але спочатку розберемося з гріхом. Отже, ми маємо гріх нелюбові. Дозвольте вас запитати: якщо ми вчинили гріх, бодай не найтяжчий, то чи може Господь, якщо ми щиро покаялись, звільнити нас від цього гріха? Так, може. А чи є у світі такий гріх, від якого Господь не міг би звільнити грішника, якщо він покається? Певно, що нема (за винятком одного, що торкається Духу Святого). Тут повинна бути ясність. Бог не тільки прощає нам наші вчинки, але й викоринює в нас джерело гріха. Так, а як же інакше? Якщо Бог прощає наркомана, то Він повинен звільнити його від наркотичної залежності. Інакше покаяння не принесе жодного плоду. Якщо ви згодні із цим, то чому ви думаєте, що Господь не зможе звільнити вас від гріха нелюбові?

Отже, любі чоловіки! Спочатку покаяння, потім молитва з постом. Трощи зусиль і ваше подружнє життя набуде нової якості, звільнившись від тягаря підсвідомого гріха. “Нехай кожен з вас любить жінку свою, як себе самого” (Еф. 5:33). І ні на стілець менше.

ХОРОША ДУМКА

**Пам’ятаймо: як гріх, так і Спаситель, прийшли в
цей світ через жінку**

Приблизно десять разів зустрічається назва цієї невеликої рослини, що носить назву ісоп, на сторінках Біблії. Частіше всього ісоп застосовувався євреями для очищення. Під очищенням розуміли обряд, завдяки якому ізраїльтяни робилися вільними від нечистоти. Наприклад, очищували себе від нечистоти після дотикання до могил чи мертвих людей. Для цього брали пучок ісопу, змочували його у воді й окроплювали намет, начиння, людей (4 М. 19:18).

Страшною нечистотою вважалася проказа. У випадку прокази потрібна була особлива жертва. З метою очищення прокажених, для обмазування їх кров'ю зв'язували разом гілочку кедр, червону нитку й ісоп (3 М. 14:4). Після проголошення Мойсеєм всіх заповідей він взяв кров бичків та козлів, ісоп з червоною вовною і покропив саму книгу та народ (Євр. 9:19).

В'язочку ісопу євреї занурювали у кров та намащували одвірки у першу П'ятидесятницю (Пасху) у Єгипті (2 М. 12:22).

Таким чином, ісоп був наділений

Богом чудодійною силою. Тому й Давид молився: "Окропи мене ісопом і я буду чистий" (Пс. 50:9).

Трава містить близько 1% ефірної олії, дубильні речовини, смоли, фітонциди. Тому вона має приємний імбірно-щавелевий аромат та терпкий гострий гіркий смак.

У Новому Завіті ми більше не зустрічаємо рекомендацій застосовувати рослину для очищення. Ми очищені не кров'ю бичків чи телят, не настоями трави ісоп. Кров Ісуса Христа очистила нас.

Ісоп у наш час вирощують на Україні в садах і на городах як ефіроолійну рослину. ця багаторічна трава досягає висоти 50 см. Квіти яскраво-сині. Має антисептичні й спазмолітичні властивості. Її вживають як відхаркувальний засіб при хронічних катарах верхніх дихальних шляхів, при бронхіальній астмі, поганому травленні, а також при неврозах, стенокардії, ревматизмі. Ісоп використовують при запаленні очей, стоматитах, охриплості голосу, захворюваннях глотки, для лікування забитих місць, синців, ран та екзем.

Біблійна флора

ВІЗЬМІТЬ ПО В'ЯЗОЧЦІ ІСОПУ

Внутрішньо ісоп вживають у вигляді настою 1-2 столові ложки на 400 мл окропу, настоюють 1 годину, проціджують, п'ють по півсклянки 2-3 рази на день за 20 хвилин до їди (пити теплим).

Зовнішньо настій трави застосовують (2 чайні ложки трави на 200 мл окропу, настоюють 30 хвилин) для полоскань, промивань та компресів.

Заготовляють молоді пагони ісопу на початку цвітіння, використовуючи для приготування дієтичних страв із м'яса, риби, овочів. Добре поєднувати ісоп з вареними яйцями, зразами або котлетами, з квасолею, картоплею, сиром.

Молоді пагони додають до маринадів та солінь, салатів з огірків і помідорів. У парфюмерній промисловості ісоп застосовують при виготовленні зубних паст, еліксирів, мила.

Рослину можна вирощувати не тільки на добре освітлених ділянках і в теплицях, а й у кімнатних умовах або на балконі у горщиках.

Ось така ця дивна рослина — творіння Божої невичерпної мудрості. Тисячі років люди користуються різними травами, згадуючи слова Господа: "...будеш їсти траву польову" (1 М. 3:18).

Василь РЯБЧУК

м.Львів

*Служіння
духовними дарами*

РОЗВИВАЙ СВІЙ ДАР

"Коли втішитель —
утішай" (Рим. 12:8)

Вранішнє зібрання наближалось до кінця, я вигравала на органі заключні акорди, коли громада вже розходилась. Жінка, яка була відносно новою в церкві, підійшла до органа, чекаючи, коли я закінчу. Я майже не знала її, зустрічаючи лише на недільних зібраннях, тому її слова здивували мене: "Я хочу сказати вам, Айлін, ви так збадьорюєте мене..." На запитання, що ж такого я зробила для неї, вона відповіла: "Коли я приходжу до церкви, кожної неділі вранці, ваша посмішка додає мені бадьорості й надії. Я лише хотіла сказати вам "дякую". Зрозуміло, її слова у той день підбадьорили й мене.

Я майже забула про цей випадок, коли одного разу серед тижня моя дочка прийшла з університету в дещо незвичному настрої. Помітивши, що вона була якась надто тиха, я вирішила, що нам слід поговорити. Після того, як вона відкрила мені своє серце, ми помолилися про речі, що її бентежили. Обнявши мене, вона сказала: "Мамо, ти завжди так збадьорюєш мене". У дійсності, я не

зробила нічого іншого, як вислухала її, помолилася з нею, але і тут знову були ті ж самі слова. Одного разу я знову відчула в грудях приплив тепла, йдучи після денних заходів, і подумала вдоволено: “Я рада, що народилася людиною, яка збадьорює інших...”

Де кілька днів потому я раптом усвідомила, читаючи послання до Римлян 12 розділ: Павло пояснює різні дари, які Господь давав своїм дітям, і закликає застосовувати ці дари ефективно й енергійно для того, щоб благословляти інших, але у вірші одне місце, здавалося, було надруковано якимось особливим шрифтом: “Коли втішитель — утішай”.

Я гадала, що здатність давати втіху є рисою звичайної людяності, й раділа тому фактові, що я народжена з нею. Але я відчула ніжне втручання Святого Духу, Який нашіптував у моє серце: “Цей дар благодаті Я дав тобі, щоб надихати інших. Твоя здатність давати втіху, це набагато більше, ніж звичайна якість характеру, це витікання Господнього Духу через тебе”.

Я почала думати серйозніше про мій дар. Що ж у дійсності означає давати втіху? Словник визначає це, як “надихання інших до відновлення надії й мужності, підтримку, укріплення, спонукати до утвердження”. Мені подобається слово “утверджувати”. Значення його досить глибоке.

Озиваючись на заклик Павла “коли втішитель — утішай”, я просила

Господа навчити мене, як застосовувати мій дар найефективніше.

Мені нагадали, що найчастіше зневажаються люди близькі. Я вирішила почати з чоловіка. Він, звичайно, знав, наскільки я ціную його й пишаюся ним, його досягненнями, але в дійсності чи казала я йому про це?

Так як ми обоє займалися служінням та вихованням чотирьох дітей, то були періоди, коли ми стикалися на шляху, мов двоє овець уночі. Я вирішила подзвонити йому в офіс і зустрітися в обід у нашому улюбленому кафетерії. Перш ніж він повісив трубку, я додала: “О, між іншим, це буде обід із заявою”. І перш ніж покласти трубку, почувала від нього: “Що?”

Ми зустрілися і, вмовившись зручно за столиком, я пояснила, що це буде особливий наш час, щоб утверджувати один одного. Ніяких розмов про дітей, про церкву або інші проблеми. Ми домовились говорити про два позитивних утвердження один одному. Це була моя ідея, і чоловік запропонував мені почати першою.

Я вже подумала, про що скажу, тому не мала особливих труднощів. Я сказала йому, що він є добрий батько, завжди уважний, співчутливий і ніжний. Не дивлячись на свою зайнятість, завжди знаходить час, щоб погратися з дітьми. Тепер була черга чоловіка. Для нього це було дещо складніше, бо він не

готувався заздалегідь, але мій чоловік — дуже мудра й дипломатична людина і ніколи не говорить поспіхом, знаючи, як долити оливу у збурену воду. Він знайшов, що сказати.

45 хвилин ми укріплювали один одного. Кожного разу, коли я говорила, то завжди помічала помішку на його обличчі і згоду слухати далі. Він чув стимулюючі та підба-

дьорюючі слова, нове життя й енергія вливалися в нього. Бачачи це, я, звичайно, почувала себе щасливою!

Цей дар давати втіху є доступний для кожного із нас. Не забувай про нього! Проси Господа вказати тобі, як розвинути й використати цей міцний інструмент, щоб благословляти й укріплювати інших людей, з якими ти зустрічаєшся у житті (Рим. 14:19; Євр. 10:25). ■

Порада, втіха, підтримка

ТВІЙ ЧОЛОВІК — НЕВІРУЮЧИЙ

Слово Боже попереджає про неможливість шлюбу з невірним. "Не впрягайтесь у чуже ярмо з невірними, що спільного між праведністю та беззаконням?" (2 Кор. 6:14). А що, коли з двох невірних, що одружені, один прийшов до Бога, а другий — ні? Треба сказати, що таких віруючих людей чекають вельми значні труднощі в житті. Сатана буде невтомно повставати через невірничого, намагаючись повернути того, хто пізнав Христа, назад у грішний світ.

Перша порада віруючій жінці, що живе з невірним чоловіком: **не думай, що ти повинна його змінити.** Невірничі дуже ображаються, якщо їх не приймають такими, як вони є. Ніхто не хоче, щоб ним керували.

Ми не можемо змінити їх якимись діями. Успіх наш буде залежати від того, наскільки ми змінимося самі. Жінка може допомогти чоловікові повернутися обличчям до Бога лише тоді, коли вона навчиться співчувати йому (так, так!), іти назустріч його побажанням і самій жити відповідно до біблійного порядку, який постановляє, що жінка є підпорядкована. Від жінки залежить зробити чоловіка щасливим. А зробити його святим — справа Божа.

Тести на тему "Ваше християнське життя"

Пропонуємо вам 20 тестових запитань із варіантами відповідей на них. Кожна відповідь позначена певною цифрою. Вам необхідно вибрати один із варіантів і цифру відповіді вписати на окремий аркуш. По закінченні тестування у вас має бути 20 цифр — складіть їх і отримане число підставте у підсумкові дані, що наведені після запитань. ➡

ПЕРЕВІРТЕ СЕБЕ

1. Про що ви думаєте зранку, коли прокинетесь:

- про роботу 1
- про домашні справи 1
- про Бога 5
- про своє життя 2
- ні про що визначно 2

2. З чого починається ваш день:

- поспішаєте
- на роботу 2
- із домашніх справ 2
- із молитви 5
- коли-як, з чого вдасться 1

3. Ваші стосунки з колегами по роботі:

- виключно ділові 2
- дружньо-ділові 2
- напружені 1
- працюю, де всі (майже всі) віруючі 5
- всі знають, що я віруючий 4

4. Ваші стосунки у сім'ї:

- більш-менш нормальні 3
- нестабільні, в залежності від обставин 1
- напружені 1
- однодушні у всьому, повна згода 5

5. Більшість часу ви проводите:

- на роботі (приватний бізнес) .. 2
- вдома на господарстві 2

- на роботі Божій 5
- 2/3 віддаєє роботі і сім'ї,
1/3 Богові 4
- чітко не визначено 1

6. На що ви більше виділяєте вільного часу:

- на телевізор 1
- на перебування у
Слову Божому й молитві 5
- на читання Біблії 4
- на читання газет 1
- на свою зовнішність 1

7. Як ви поводите себе з незнайомою людиною:

- просто спілкуєтесь 1
- намагаєтесь засвідчити
про Бога 4
- одразу свідчите про Бога 5
- заводите ділову розмову 2
- пропонуєте зустрітись знову . 2

8. Приймаючи важливе рішення:

- радитесь з іншими 1
- вирішуєте самі 2
- шукаєте волі Божої 5
- вирішивши, просите
Божого благословіння 3
- разом з іншими
молитесь про це 4

9. Коли вам терміново потрібні гроші:

- намагаєтесь заробити самі 3
- позичаєте в інших 2
- цілком покладаєтесь на Бога . 5
- дістаєте де завгодно 1
- просите в Бога,
але шукаєте самі 2

10. Вихід з духовної (душевної) кризи:	
шукаєте допомоги у інших	2
чимось себе займаєте	1
приходите у молитві до Бога .	5
пасивно чекаєте виходу	1
просите, щоб	
за вас помолилися	3
11. Ваша реакція на критику:	
гніваєтеся й дратуєтеся	1
намагаєтесь довести	
свою правоту	1
реагуєте пасивно	2
молитесь і чекаєте	
Божої відповіді	5
намагаєтесь припинити	3
12. Що ви більше читаете:	
газети або журнали	1
художню літературу	1
Біблію	5
християнську літературу	4
всього потроху	
(або майже нічого)	2
13. Як ви читаете Біблію:	
час від часу	2
майже (або взагалі)	
не читаю	1
стабільно по системі	3
постійно з молитвою і вірою ..	5
читаю щоденно, довіряючи	
кожному слову	3
14. Ваш бюджет:	
всі гроші — у сім'ю	2
витрачаю сам,	
як вважаю доцільним	2
більшість грошей — у бізнес .	1
Ваші гроші у повному Божому	

розпорядженні	5
половину грошей —	
у діло Боже	3

15. Основа вашого шлюбу (як є, або як буде):

щире кохання	3
матеріальний добробут	1
воля Божа	5
повна злагода	3
життєва необхідність	1

16. Вибір супутника життя:

порада людини	1
вибір за вами	1
просити Божого	
благословіння	3
шукати волі Божої	5
одружилися без Бога,	
але тепер повна злагода	4

17. Яким ви бачите своє життя у шлюбі:

щасливе сімейне життя	2
звичайна сім'я	1
разом служити Богові	4
бути безшлюбним	
для Бога (як ап. Павло)	5

18. Чому ви щоденно надаєте перевагу:

роботі	1
турботі про сім'ю	3
служінню Богові	5
власним інтересам	1
служінню іншим	3

19. В яких думках ви більше перебуваєте:

про роботу, бізнес	1
про матеріальне життя	1

Бог і перебування у Бозі.....	5
про Божі справи.....	4
ні про що визначно.....	2

20. Зміст вашого життя:

мати добробут.....	1
жити для себе і для інших.....	2
жити для Бога.....	5
просто жити.....	1
лишити після себе слід.....	1

Отже, ви отримали 20 цифр, підсумували їх і маєте кінцеву цифру.

Якщо у вас вийшло в сумі 20-35 — вам треба щиро покаятися перед Богом у своїх гріхах і просити, щоб Бог змінив ваше життя.

35-45 — ваше життя не є на належному духовному рівні. Перегляньте свої стосунки з Богом, людьми, близькими. Моліться і просіть Божого благословіння на ваше життя, і щоб Бог вивів вас із того становища, у якому ви опинилися. Більше читайте Біблію, перебувайте у спілкуванні з віруючими.

Новозбудований молитовний
будинок церкви
"Свята Трійця" у м.Рівне

40-60 — можливо, ви є хороший працівник, вірний сім'янин, але це все практично, нічого не значить у ваших стосунках з Отцем Небесним. Домашні турботи, робота, суто сімейні клопоти не дають вам зростати духовно. Душевні кризи, проблеми життя, турботи віку цього цілком заглушать Боже насіння, яке посіяно у ваше серце. Рано чи пізно вас буде вибито з нормальної колії існування. Задумайтесь над тим.

60-80 — це є більш-менш нормальне християнське життя, але вам треба більше працювати над собою, щоб бути "мужем досконалим", як каже Біблія, просити щоб Бог виправив ваші слабкі сторони, шукати відкриття волі Божої на ваше життя.

80-90 — ви є справжній християнин, ви любите Бога і живете Ним. Але робота і домашні справи можуть відвести вас від Ісуса, будьте уважні, щоб це не взяло над вами верх. Не любіть роботу і сім'ю більше, ніж Бога, навіть служіння Богові має бути на другому місці після ваших особистих стосунків із Богом.

90-100 — якщо ви щиро дали відповіді, ви живете нормальним життям християнина, яке цілком відповідає Слову Божому. Але не заспокоюйтесь! Не зупиняйтесь на цьому, стійте в тому, в чому навчені, укріплюйтесь у вірі. Будьте світлом для світу.

Тест надіслав
Сергій Александров,
м. Львів

Ризикуючи викликати невдоволення деяких наших читачів, ми все ж вирішили надрукувати цей страхітливий репортаж... Впевнені, що віруюча жінка ніколи не піде на такий крок, як штучне перервання вагітності, бо розуміє, що то є тяжкий гріх, який інакше як убивством назвати не можна, але наш журнал читає чимало невірнучих.

Нам би дуже не хотілося справляти жодного тиску на людей, тим більше на жінок, які, не зважаючи ні на що, все-таки несуть свій святий обов'язок материнства, але як часто ми робимо жажливі помилки лише через те, що чогось не знали. Помилки, які ламають всю нашу долю. Найбільше, чого б ми бажали, це допомогти жінці, що опинилася у скрутних обставинах у зв'язку з вагітністю, прийняти правильне рішення, перш ніж звернутися по допомогу до гінеколога.

Ред.

Я лікар. Практикую акушером-гінекологом. Думаю, що маю неабиякий досвід у галузі, що займається штучним перериванням вагітності. Коли я ще був студентом університету, нас учили, що ненароджена дитина в лоні матері є чимось невизначеним. Але чим? Чи має вона індивідуальні риси особистості? Це не було предметом нашої цікавості та й навряд чи хто-небудь з викладачів міг би дати вичерпну відповідь на таке запитання. Наука цим практично не цікавилась. В 70-і роки у поглядах на людський плід настали радикальні зміни. Наука зробила ряд чудових відкриттів. Стала можливою реєстрація ультразвукового рухомого зображення на екрані комп'ютера ще ненародженої людини.

У приміщенні, де проводяться досліді, встановлюється спеціальний стіл та ультразвукова апаратура. Ви можете бачити все це перед собою. Молоду вагітну жінку кладуть на стіл, до оголеного живота прикладають уловлювач апарату. Метод УЗВ абсолютно не шкідливий для здоров'я піддослідного.

Наукові досягнення медицини та технічні засоби, якими ми користувалися у щоденній практиці, абсолютно переконали нас у тому, що ненароджена людина - це є цілком сформована людська істота, що принципово не відрізняється від будь-кого з нас.

Зараз ми будемо мати можливість спостерігати аборт. Перед нами на екрані комп'ютера дванадцятитижнева дитина в матці. Матка це той м'яз, який оточує плід. Як протікає штучне

перервання вагітності? Насамперед лікар закріплює перед об'єктом двостулкове дзеркало. З його допомогою він виявляє шийку матки. Після цього бере так звані кульові щипці і за допомогою того ж дзеркала старанно фіксує їх на шийці матки. Далі використовується матковий зонд. Заглиблюючи його в маткову порожнину, лікар перевіряє її вміст. Потім застосовується цілий набір спеціальних металевих розширювачів для відкриття шийки матки, що необхідно для того, аби можна було ввести у матку спеціальні інвазійні інструменти. Досягнувши повного розширення каналу шийки матки, лікар бере прилад, що зветься всмоктуючим апаратом, виймає його зі стерильного контейнера і вводить у матку, наконечник пробиває оболонку міхура з навколоплідними водами. Відтак наконечник апарата увійде в безпосередній контакт із тілом дитини.

Ми щойно побачили на екрані, як виглядає дванадцятирічна дитина. А зараз побачимо весь перебіг дій, пов'язаних зі штучним перериванням вагітності. Звертаємо вашу увагу на те, що ми не покажемо якийсь особливий, надзвичайний випадок, це аборт, яких лише у Сполучених Штатах роблять понад чотири тисячі щоденно. Виконує операцію молодий лікар, який за роки своєї практики зробив близько десяти тисяч абортів.

Перед нами ультразвукове зображення ненародженої людини. Бачимо голову, це її тіло, а ото рука. Придивившись пильніше, можемо розрізнити очні ямки, ніс, уста. Ось груди з реберцями. Метод УЗВ дозволяє бачити внутрішність людського тіла. Ось видно серце дитини, воно робить близько 140 ударів на хвилину. Дитина досить вільно рухається в матці, час від часу вона собі повертається, не змінюючи, однак, свого основного положення. Часом вкладає до вуст пальчика, як то роблять усі діти, рухається спокійно і впевнено у своєму помешканні.

Та тінь, що промайнула на екрані внизу - всмоктуючий апарат, його наконечник. Лікар уже закінчив розтягувати шийку матки і вводить туди наконечник. Ось він просовується, ось його кінцівка наближається до тіла дитини. Бачимо: дитя занепокоїлось. Воно намагається відсунутись від інструмента. Стає дуже неспокійним і збуджено рухається у просторій порожнині матки. Дитя явно відчуває небезпеку, розпачливо рухається. Підскочило. Бачимо його профіль. Знову на екрані з'являється наконечник приладу. Укрупнене зображення голівки. Уста дитини широко відкриті. Наконечник приладу — його видно на екрані внизу, це смертоносне знаряддя, яке за мить заатакує і знищить дитя. Коли оболонку буде роздерто і води відпливуть, наконечник пристрою присмокчеться до тіла дитини.

Зараз ми бачимо, як наконечник рухається туди й назад, ще раз бачимо відкриті уста дитини, на яких застиг німий крик. Це крик людини, якій загрожує смерть. Пульс дитини зростає, він стає гвалтовним. Дитина відчайдушно відсовується, намагається сховатися в ліву частину матки. Серце б'ється зі швидкістю 200 ударів на хвилину.

Оболонку пробито. Води вийшли. Бачимо, як наконечник присмоктується до тіла плоду і тягне, тягне, намагаючись відірвати тіло від голівки. Тепер на укрупненому кадрі бачимо голову. Нижньої частини уже не існує. Наконечник, якого тепер добре видно, ніби рефлекторно втягує в себе окремі частини тіла.

Дитина шарпається, її роздирає смертоносний інструмент. І от людська істота вже мертва. Лишилася лише голова. Вона завелика для того, аби її можна було витягти з матки цілою, і тепер лікар мусить застосовувати спеціальні щипці.

Лікар, що робить аборт, та анестезіолог говорять між собою, користуючись зашифрованими зворотами. Це дає їм можливість зберегти від травми власну психіку, якоюсь мірою приховати від себе те, що відбувається насправді. Голову дитини вони називають об'єктом номер один. Анестезіолог запитує лікаря, чи номер один уже усунуто? Тобто, чи вже кінець?

Ось затискувач приладу. Голівка вислизає, затискувач захоплює її знову, роздроблює і витягає з матки.

Матка порожня. Все, що ми бачимо, свідчить про те, що тут жила маленька істота.

Щоб зрозуміти, як впливають аборти на стан суспільства, варто глянути на найпростіші статистичні дані. В 1963 році, ще задовго до офіційної легалізації абортів, у США підпільно робили щорічно близько 100 тис. хірургічних втручань у процес вагітності. В 1973 році, коли аборти було узаконено, статистика зафіксувала їх понад 750 тис., в 1983 - вже 1, 5 мільйони. Щораз більше жінок - сотні тисяч - мають у результаті такої операції непоправні ускладнення, що спричиняють безплідність. Сподіваюсь, цей репортаж послужить, принаймні, хоча б як порада для тієї жінки, яка приймає рішення перервати свою вагітність.

Я звинувачую організації, які борються за право на аборти, звинувачую тих, хто пропагує планування сім'ї за допомогою хірургії, і всіх спільників цього безчинства. Замовчування перед жінкою правди про аборт - то є справжній злочин. Я закликаю показувати відеозаписи подібних репортажів жінкам перед тим, як вони вони рушають в операційний зал.

Довгий час я очолював організацію, що боролася за узаконення абортів у США. Два роки був директором найбільшої на заході абортної клініки. Але коли технічний прогрес дав нам змогу дослідити плід людини у лоні матері, ми зрозуміли: ненароджена людська істота має риси, які не відрізняють її від нас, що вона інтегрально є частиною суспільства.

Знищення ненародженої дитини не допомагає вирішенню жодної соціальної проблеми. Важко повірити, що американці, які побували на Місяці, не можуть знайти кращого способу розв'язати проблему регуляції дітонародження, ніж убивство. Ми повинні віднайти рішення, що випливає із співчуття та любові. Рішення, в основі якого лежить переконання про безумовну першість людського життя. ■

**Дякую, що ви не били мене,
коли я була безборонною
ненародженою дитиною!**

демографічна ситуація в країні

Повідомляє
Національний інститут
стратегічних досліджень
Академії наук України

Рівень народжуваності населення України протягом останніх десятиріч має загальну тенденцію до зниження і зараз найнижчий за всю історію. В Україні втрачені традиції багатодітності. З 1964 року кожна жінка народжує протягом життя в середньому близько двох дітей (у 1991 - 1992 рр. 1,8—1,7, причому в містах — 1,5, а в селах 2,2 дитини), що не забезпечує навіть простого відтворення населення.

Вказана ситуація відображає, з одного боку — перехід до нового типу народжуваності, а з другого — результат планування дітонородження та використання методів для обмеження кількості дітей у сім'ї. Для нового типу народжуваності, що

встановився серед населення України, характерним є фактичне скорочення репродуктивного періоду. При стандартній (необмеженій) плідності лише 42,4% всіх народжень припадає на первинний репродуктивний період (20-29 років). Жінки України фактично до 33-річного віку вже припиняють дітонородження. Загальна і особливо шлюбна народжуваність населення у віці (35-39 років) наразі одна з найнижчих у світі. Але вказана тенденція (такі низькі показники) здебільшого відображає не свідомий підхід до планування розмірів своєї сім'ї, а надзвичайно високий рівень вторинного безпліддя, що виникає у жінок, старших за тридцять років, у результаті використання такого засобу регулювання народжень як штучний аборт. Щорічне штучне переривання вагітності перевищує кількість народжень, що реєструються.

Нині в Україні кожна восьмидванадцята сім'я є бездітною. Наші розрахунки демографічних втрат у результаті первинного (біологічного) та вторинного (післяабортного) безпліддя, неможливість мати більшу кількість дітей у сучасних важких соціально-економічних умовах, показують, що держава недоотримує щорічно близько 730 тис. чоловік.

Існуючому рівню первинного та вторинного безпліддя серед жіночого населення України сприяє непомірно висока зайнятість жінок на важких роботах та шкідливих виробництвах. Провідними тенденціями трансформації сім'ї в останні десятиріччя стали зменшення її середнього розміру, як у містах, так і в селах країни, розділення сімей за поколіннями, ослаблення родинних зв'язків, поста-

ріння членів сім'ї, зростання чисельності одиноких осіб, в більшості своїй людей похилого віку. Останнім часом зменшилося число шлюбів, що реєструються, збільшилося число розлучень. Якщо протягом тривалого часу на 1000

жителів щорічно припадало 9,3-9,5 шлюбів та 3,7-3,9 розлучень, то у 1992 році ці показники суттєво змінилися і складали для шлюбів 7,6, а для розлучень — 4,3 на 1000 жителів. ■

Порада, вітха, підтримка

ТВІЙ ЧОЛОВІК — НЕВІРУЮЧИЙ

Порада друга. Не говори надто багато! Відразу після навернення діти Божі відчують велику потребу постійно всім розповідати про своє спілкування з Господом, якщо людина живе в сім'ї, то проповідувати тим, хто ще не має цього спілкування.

Давати свідоцтво — це добре, але чи не буде така твоя наполеглива "праця" спокусою для членів сім'ї? Чи не подумают вони, що з тобою щось не гаразд, що ти стала фанатиком і таке інше? Чи не стане твоя палка віра для них тягарем?

Чоловік захоче зробити випробування "новій вірі" дружини. Він шукає твоїх помилок. Він створює ситуації, щоб ти роздратувалася, впала у гнів. Він скаржиться на твою відсутність ввечері і розпалює в собі підозри. Він демонструє своє відмежування від твоїх віруючих друзів. Можливі навіть ревності до тих, хто тепер буцімто став для тебе дорожчий, ніж він.

Апостол Петро так пише, звертаючись до жінок, що перебувають у такому становищі: "Також ви, жінки, будьте покірні чоловікам своїм, щоб ті, котрі не підкоряються Слову, були переконані без слова, поведінкою своїх жінок, коли побачать ваше чисте, богобоязливе життя" (1 Пет. 3:1, 2).

Не проповідуй, а живи по Слову!

Порада третя. Не допускай самоспівчуття (самосострадания — рос.). Твоя ситуація не єдина у світі. Тисячі людей нині мають ненаверненого супутника життя. Ніколи не забувай: Живий Бог любить тебе і постійно перебуває з тобою. Жінка, що йде з Богом, ніколи не буває сама.

Порада четверта. Будь невтомна, приділяючи увагу чоловікові. Дай йому зрозуміти, що ти вдячна йому за все, що він робить для тебе і для дітей. Критика розділяє, визнання і вдячність — об'єднують. Вправляйся в тому, щоб бачити його позитивні риси.

Порада п'ята. Кажі йому часто, що ти його любиш, і доводь йому любов. Новий Завіт постійно демонструє істинний зміст любові. Слід зазначити, що подружжя

**Петро
Мал-Подорожний**

Людина народжується і вмирає на самоті, але між цими двома моментами вона перебуває в суспільстві. Наше суспільство — це світ. Усаїтненість — основна реальність людини, суспільство ж є випадковістю, і якщо людина не може бути наодинці сама з собою, то вона не зможе пізнати Істину. Все, що відбувається в суспільстві, то є зовнішнє, це не ви, це лише ваші стосунки з іншими. Ви ж невідомі самі для себе. Іззовні відкрити вас неможливо.

НАЙВАЖЛИВІШЕ ПОЛЕ НАШОЇ БОРОТЬБИ

Ми живемо в середовищі, через це самопізнання перебуває у повному забутті.

Ми живемо в середовищі, через це самопізнання опинилося в повному забутті. Найбільший клопіт для сатани, це коли людина починає займатися самопізнанням, коли вона починає заглядати у свою внутрішність і бачить там усі свої гріхи й пороки, бачить своє істинне недуховне "Я". Тому сатана не хоче, аби ви залишалися на самоті, він штовхає вас у світ, у суспільство, у постійне спілкування з кимось.

Ви, звичайно, щось знаєте про себе. Здебільшого це те, що сказали вам про вас

любов мало залежить від духовного рівня чоловіка та жінки. Біблія вчить, що "жінка не владна над своїм тілом, а чоловік. Так само і чоловік не владний над своїм тілом, а жінка" (1 Кор. 7:4). Твоє тіло належить не лише тобі. Деякі жінки думають, що після їх навернення вони стали надто духовні для того, щоб знаходити втіху в сексуальному житті з чоловіком. Таким Біблія каже; "Не ухилийтесь один від одного" (1 Кор. 7:5). Мужчина, який у цьому питанні буде розчарований у своїй жінці, навряд чи відкриється для Євангелія, про яке йому так багато вона розповідає.

інші. Вам дається ім'я. Воно мов ярлик, що по ньому вас упізнають. Суспільство ж визначає, як вам дивитися на себе, дає мірки: ось це хороше, а це погане, це красиве, а це потворне, ось це розумне, а це — ні. Жодна з цих речей не допомагає вам пізнати своє справжнє "Я". Ви, переважною мірою, є невідомі для себе самого.

В цьому джерело великої небезпеки для вас. Ви є, але ви невідомі самому собі. Брак знань про себе — це невігластво, прищеплене вам суспільством. Хто живе у дружбі з суспільством, приймаючи його закономірності, той піде у вогонь вічний, приготовлений для диявола та ангелів його.

Слово Боже стверджує, що треба шукати Царства Божого у собі самому. Нехай хоч на якийсь час, нехай хоч у внутрішності своїй, ви повинні залишити світ і все, що він вам дав, і стати віч-на-віч із самим собою у світлі Істини.

Лише в такому усамітненні людина може стати сама собою.

В наш час навіть любов не може проявляти себе вільно. Навіть своїй коханій дружині ви не можете сказати всю правду. Навіть зі своєю коханою ви не можете бути до кінця щирим, оскільки її (його) очі мимоволі судять вас. Вона (чи він) хоче мати у вашій особі якийсь образ, якому ви мусите бути відповідним, якийсь власний ідеал. Ваша реальність, то річ другорядна, ідеал — це головне. І ви це знаєте. І ця пересторога не дає вам бути щирим у вашому коханні.

Відійти від суспільства означає відійти від ситуацій, де пригнічення неминуче. Нагота означає — бути, яким ви є, без будь-яких обмежень, без штучного стримування. Сатана придумав суспільство, аби тримати вас у своїх руках, аби зробити вас своїми рабами.

Самотність стає дзеркалом. Ось чому ви боїтеся самотності, бо тоді ви дізнаєтесь, хто ви є насправді, побачити себе, тоді до Бога залишиться один-єдиний крок.

Бути самому важко. Щоб пізнати себе й Істину, людина повинна побути на самоті. Тривалість цього усамітнення для кожного своя. Ісус Христос був у пустелі сорок днів. Все залежить від вас!

Я не кличу вас у пустелю чи в лісові хащі, не закликаю кинути сім'ю, роботу і стати відлюдником. Піти від людей — не така важка справа. Ви можете жити на верхівці гори зовсім один, але у мріях своїх будете разом із тим світом, який покинули, і ніколи не досягнете того, до чого прагнули. Побудуйте у свідомості між собою і світом стіну. Ідіть у юрбу, але не будьте її часткою. Хай юрба буде для вас іззовні. І ви знайдете справжнє відлюддя.

Зійдіть в уві своїй на верхівку гори. Тут ви поховаєте свою "стару людину", тут згасне ваш гріховний розум-інтелект, ваше гординне "Я".

Звичайно, це нелегка справа. Гординне "Я" буде казати вам: "Вернись!" Буде довга й важка боротьба, але це ні кому не давалося

легко. Гріховний розум буде творити фантазії, мрії, сновидіння, сатана випробує всі види облящення, спокус. Подібно до того, що він казав Спасителеві, він скаже вам: "Вернися! Я дам тобі все!" Він буде гнітити вас: "Безумцю! Весь світ потопає в насолоді, а ти тут, сидиш у цих хащах! Опам'ятайся! Твоя віра то є обман. Вернися!" Він на малює вам у вашій уяві такі картини життєвих насолод, що світ стане для вас набагато більш привабливим, ніж досі. Все, що ви кинули там, унизу, з неймовірною силою буде тягти вас назад.

Це найважливіше поле боротьби. Воно має місце тому, що закон гріха ще діє в вас. На верхівці гори ваше старе "Я" буде почувати себе немов у пеклі. Місце усамітнення буде все більше й більше для вас огидним. У міру того, як обличений світ набуватиме яскравості і зваб. Але якщо ви проявите тверду наполегливість і постійність у самопізнанні, то ваше гординне "Я",

"стара людина" скоро облишить вас. Зникнуть клопоти, тривоги, зникнуть старі ваші думки — ви входите у життя Бога живого, у світло Істини.

Ідіть у натовп, але не зливайтесь з ним! Коли ви будете здатні лишатися на самоті в юрбі, ось тоді ви зможете сказати, що досягли справжнього усамітнення. Бути самому на верхівці гори, але жити в суспільстві — ось справжнє досягнення істинно віруючих!

Не дозволяйте юрбі входити у вас. Захищайте цю свою здатність — бути іззовні.

Відновлюйте відчуття особності, якщо воно притупилося, стерлося. Поповнюйте його! І через деякий час настане такий момент, коли та весна, що була на початку, залишиться нетьмяніюча, свіжа, і ніхто вже не зможе забруднити чи отруїти її. Тоді вже не буде потреби ховатися на горі, бо ви з Богом будете єдині. ■

Порада, втіха, підтримка

ТВІЙ ЧОЛОВІК — НЕВІРУЮЧИЙ

Порада шоста. Покажи своєму чоловікові, що життя з Христом дає людині очевидну радість. Це буде найкращою рекламою для Євангелія. Слово Боже — то є щоденна страва, а Божа воля — то є щоденний шлях. Повсякденна довіра до мудрости й сили Того, Хто живе у тобі — ось основний принцип християнського життя. З ним ти ніколи не будеш бідувати, бодай у яких важких ситуаціях не доводилося б побувати. Як багато інших, ти переконаєшся, що можеш дорости до вимог Письма, живучи з ненаверненим чоловіком. І через твоє життя він кінець-кінцем знайде шлях до Господа.

Сторінка поезії

Євген Камінський

ПОКАЙСЯ, ЗЕМЛЕ МОЯ!

О, якби ж то Україна
перед Спасом стала,
Й у молитві до коліна
Божого припала!

Сльози б лились по обличчях:
Боже добрий, нас прости,
Всіх за те, що це сторіччя
Ми жили, мов ті кроти.

Нелегкими манівцями
Шлях до щастя торували,
У чужих краях серцями
Дріт колючий розривали.

А тепер до Тебе йдемо,
Як ті блудні сини,
Діточок своїх ведемо —
Боже, нас не прожени!

Зглянься Батьку, вічний Боже,
Шлях до правди освіти,
Вже тепер ніхто не зможе
Нас в оману увести.

Уявляю я Україну —
Тисячі людей стоять,
У молитві на колінах,
В Спаса просять благодать.

І вона струмками ллється
На лани, міста і села
Спраглий люд її нап'ється,
Божий мир зійде в оселі.

Від струмочків тих небесних
Наша змучена земля
Розцвіте, мов сад чудесний,
Оживуть ліси, поля...

... О, якби ж то Україна
На коліна впала,
Й у молитві щирій Сина
Божого прийняла.

Віталій Борецький

ВІДКРИВАЮЧИ ОЧІ

Відкриваючи очі щоранку,
Я не думаю: "Що нині буде?"
Знаю я — Ти не спиш на світанку,
Знаю я — Ти мене не забудеш.

Хоч шляхом нелегким іти мушу,
Мов ягня між вовки йду між люди,
Знаю я — збережеш мою душу,
Знаю я — Ти зі мною усюди.

Обігрієш мої руки й ноги,
Якщо холод в дорозі застудить,
Знаю я — Ти ідеш край дороги,
Ти один, хто завжди мене любить.

Надія Дмитренко

ТИ ОДИН

Ти один, лиш Ти один,
Спаситель мій і Божий Син,
Володар дум моїх і мрій,
Даруєш радість і спокій.

Твій Голос чую вдалині,
І Божий Дух живе в мені,
Отцю Небесному молюсь,
До Тебе, Господи, хилюсь.

Горить в душі моїй вогонь
Від дотику Твоїх долонь,
Бринить у серці славоспів
Із Нових Заповітних слів.

Новий Господній Заповіт
Звучить сьогодні на весь світ.
І оновляється земля
Надію й віру оживля.

ПСАЛОМ

Обізвись, мій милий Боже, —
Правда Ти моя!
Обізвись в тяжку хвилину,
Як подам свій голос я.

Мені тісно було, Боже,
А Ти дав мені простір,
І тепер мене помилуй
Та пошли душі Твій мир!

Майте страх ви перед Богом,
Усі люди на землі,
Помишляйте в вашім серці
Про діла Його святі.

О, засяй над нами, Боже,
Світлом, Ти, Свого лица,
Тим святим небесним світлом,
Що сіяє без кінця!

Н.Воронюк

РОДИНА

Моя дорога родино,
Браття і сестри мої,
Пісня у нас єдина,
Струни у нас одні.

Сила у нас велика,
Віра у нас ясна,
Хоч ми усі багатоликі,
Стежка у нас одна.

Нас Ісус веде, а не Каїн
Сходами тисячоліть,
Істина наша — камінь,
Дім наш на нім стоїть.

Свічку під стіл не ховаю,
Хай на виду горить,
Зірка, яку шукаю,
Хай нам усім зорить.

Моя дорога родино,
Ми Істини Божої дзвін.
Во ім'я Отця І Сина,
І Духа Святого. Амінь.

Дорогі друзі!

Перш ніж надати слово одній із наших читачок, хочемо з приємністю відзначити: чимало матеріалів, надрукованих у "Благовіснику", знайшли своє практичне застосування у духовному житті шанувальників нашого часопису. Хай

Рутинна домашніх буднів не задавила мене...

Цією публікацією ми робимо першу спробу висвітлення однієї з "непечатных" тем, і нам було б цікаво дізнатися, чи вважаєте ви за потрібне такі публікації. Ми зі вдячністю приймемо будь-яку критику...

Господь благословить вас, друзі! Нижче ми подаємо цікавий, як на нашу думку, лист, надісланий на статтю Міхіакі та Хільдегард Хорі "Ми все більше стаємо чужими". Сестра торкається дуже витонченої сфери людських стосунків, звідки випливає чимало делікатних тем. Є різні міркування стосовно широкого висвітлення таких от "непечатных" тем, чимало духовних видань світу сором'язливо їх уникають, ми ж схильні поділяти думку тих, хто вважає, що замовчування складної теми аж ніяк не сприяє її вирішенню. Разом з тим ми далекі від того, щоб виправдовувати надто безцеремонне втручання у світ інтимних стосунків, які за своєю природою повинні перебувати поза межами доступності надто цікавих очей.

Ред.

Мир Вам, брати та сестри!

Я прочитала у вашому журналістаттю Міхіакі та Хільдегард Хорі "Ми все більше стаємо чужими", яка справила на мене велике враження, й мені захотілося поділитися з вами своїм життєвим досвідом — можливо, він кому-небудь знадобиться й допоможе.

Кілька слів про себе. Я — росіянка, вийшла заміж на Україні. Мені 33 роки, маю семеро дітей (12 р., 10 р., 8 р., 5 р., 3 р., 1р.8 міс., 8 міс.). Прийняла Господа як свого особистого Спасителя п'ять років тому. Чоловік мій — невіруючий, але цілком добропорядна людина: не вживає спиртного, не палить, матеріально піклується за сім'ю. Він — вчитель. Ви, напевно, розумієте, що то є праця з дітьми, тому він має потребу в тому, щоб побути на самоті, відпочити від будь-якого спілкування. Дав мені Господь розуміння цієї проблеми, хоча і прийшлося нелегко, бо сама я ось уже п'ять років, як перебуваю у безперервній декретній відпустці, виходжу з дівочки лише на зібрання. Але по Божій милості рутину домашніх буднів не задавала мене, і хоч воно часто буває іскрутно та, слава Господеві, Дух Утішитель швидко відновлює духовні сили.

Але ось у житті моїй зав'язався тугий нерозв'язний вузол. Ускладнилися мої інтимні стосунки з чоловіком. До народження шостої дитини у нас було все, відносно, нормально, але після — в мене настала немов би "зима". Я втомилася від усього, бажання близькості — на нулю. Довгий час намагалася просто терпіти. Але настав час, коли прикладатися стало вже просто неможливо. Стали з'являтися негативні реакції, я почала ображатися на чоловіка за його нерозуміння моїх почуттів. З'явилася нав'язлива ідея про те, що я як людина чоловіка мого не цікавлю, що потрібна йому лише для його, так би мовити, фізичних вправ, і не було місця, де б ці думки не переслідували мене. Навіть у молитвах лише виливала свої образи. Дійшло навіть до ремства на Бога. "Чому Ти відкрився мені так пізно, коли я вже була заміжня? Коли б я Тебе пізнала раніше, то ніколи б не вийшла заміж! Шлюб — це така гидота, приниження, несправедливість!"

Я почала ухилятися від чоловіка, пояснюючи це тим, що стомилася, не маю сили і тому подібне. Чоловік погоджувався терпіти, але терпіння в нього вистачало не надовго. У його ставленні до мене з'явилась грубість, він постійно мав погані настрої і в цьому, звичайно ж, звинувачував мене. Моя перша реакція була такою: нехай грубіяють, аби мене не чіпав. Але я все-таки розуміла всю неприродність цього стану.

Багато молилася в ті дні й просила, аби Господь допоміг знайти вихід. Дух Святий почав працювати наді мною. Він так м'яко нагадав, хто я є і для чого я створена. Все, що від Бога, воно є досконале й прекрасне. Значить, подружнє життя у Господі не може бути гидким, це є чудова річ. А я плакала: "От коли б я мала хоч трошки часу відпочити від усіх своїх домашніх справ..." Дух Святий нагадав мені, що така можливість є — у Господеві: Ісус є джерело нової сили, у Ньому відпочинок.

Після молитов надходило заспокоєння, але варто мені було нагадати про чоловіка, як знову ставало противно. І я знову страждала: що робити?

Розумом усвідомлювала, що не можна ухилитися (1 Кор. 7:45), а тіло здригалося — не хочу. Розум наполягав: треба відкинути себе, взяти хреста свого і йти, куди велить Ісус (Мт. 10:38; 16:24), а тіло воляло: не можу! Розум підказував, що не чоловіка було створено для жінки, а жінку для чоловіка (1 Кор. 11:9), а тіло повставало: це несправедливо! І одного разу, знаходячись у такому кошмарі, я закричала, не пам'ятаючи себе: "Все! Господи! Більше не можу! Зроби що-небудь, щоб цей вузол розв'язався!" І Господь відповів, слава Йому! Дух Святий почав так обережно, ніжно пояснювати мені, що лише у Христі чоловік та жінка можуть бути рівні (Гал. 3:28). Значить, найперше, що мені потрібно, аби не відчуватися істотою другого сорту, це завжди перебувати в Господі. Потім Дух Святий сказав, що будь-яка річ має своє призначення, все що створив Господь, повинно знаходити своє використання. Мені довелося з цим погодитись. Далі Дух Святий нагадав вірш із книги Буття 3:16 "до мужа твого пожадання твоє..." і я погодилась — хай буде по слову Твоєму, Господи. І тоді Дух Святий сказав: "А тепер іди. Підійди до мужа першою".

Скажу відверто: мені дуже важко було набратися такої сміливості, щоб зробити перший крок. Знову вдалася до молитви. Страх та нерішучість минули.

І скажу вам — все вийшло просто чудово. Слава Господеві! Дяка Йому за моє uzдоровлення, за допомогу в такому делікатному питанні!

Пізніше я багато розмірковувала над цим. Мені здається, що біда багатьох сімейних людей полягає в тому, що ми надто сором'язливі перед Богом. Ми забуваємо про те, що Господь знає про ВСЕ. І бачить УСЕ. Адже це Він нас створив. Він поклав нам мати саме такі стосунки, які є між чоловіком та жінкою. Тому геть ложну сором'язливість! Принесіть до Ісуса всієї проблеми, розкажіть Йому відверто про ВСЕ до останньої крапки. І потім уважно слухайте голос Його в собі. Він неодмінно дасть пораду. Якщо прислухаєтесь до Його порад — будете щасливі.

Наталя І., Рівненська обл.

Читаючи цю щиру й непідробну сповідь, неможливо звільнитися від думки: наскільки легше могли б бути розв'язані подібні сімейні вузли, якби ми, чоловіки, були хоч трошки уважніші до наших подруг. На жаль, у переважній своїй більшості сильна половина людства не розуміє, що жінка, то є тонко організоване, надзвичайно вразливе і чуйне створіння, що жінка набагато уважливіше реагує на почуття, що вона більше, ніж чоловік, потребує зустріти до себе та ласки. Якби чоловіки розуміли слова апостола Павла "і не чоловік створений для жінки, а жінка для чоловіка" (1 Кор. 11:9) не як можливість владарювати, не як дозвіл перекладати на жінку все найтяжче, а як почесне право бути попереду жінки там, де важко чи небезпечно, як довіру бути вихователем, вчителем у своїй сім'ї, бути першим авторитетом для своєї дружини та дітей, тоді розв'язання складних сімейних вузлів не було б обов'язком лише слабких жінок, тоді було б більше миру, злагоди та справжнього щастя у наших сім'ях.

Ред.

Молитва дитини

Петер Маєр

У кожній християнській сім'ї батьки добре розуміють: тільки-но дитина навчилася говорити, вона мусить бути навчена молитві. Як це зробити?

1. Поясніть дитині, що Господь її чує, коли вона з Ним говорить. Інколи Він відповідає "так", інколи "ні", а інколи каже "трошки зачекай". Але Він завжди чує й відповідає (наведіть приклад з Біблії).

2. Навчіть дитину просити Господа за інших. Поясніть, що вона не лише повинна молитися, але й охоче допомагати іншим, тоді Господь і через неї буде творити свої чудові справи. Допоможіть дитині віднайти радість у співпраці з Господом.

3. Поясніть малюкові, що він повинен молитися так, ніби звертається до тата чи мами. Бог не потребує якихось особливих слів, щоб говорити з Ним, тому молитви мусять бути прості й невимушені.

4. Слідуйте за тим, аби молитва дитини не зробилася механічною, завченою, тобто, щоб діти не повторювали слів так, ніби ці слова прокручують у записі на плівку.

Спонукуйте дітей до незавчених молитв, у яких би вони висловлювали свої бажання, потаємні мрії та інше, нехай моляться за те, що лежить на серці.

5. Навчіть дитину молитися приблизно за таким планом.

Подяка: перерахування речей, за які треба дякувати Небесному Батькові. Подяка за спасіння, прощення гріхів, за їжу, за здоров'я, за батьків і так далі.

➤ Молитва каяття й очищення.

➤ Молитва за місіонерів та їх потреби.

➤ Молитва за сім'ю, друзів — особисто за кожного.

Найкращою школою в цій справі є молитва батьків, яку щоденно чують діти.

6. Для духовного зростання необхідно допомогти дитині підкоряти волі Божій кожну нову ділянку її життя, яка відкривається з плином часу: перехід у черговий клас школи, вибір нових друзів, наповнення дозвілля, вибір професії та інше. Якщо цього не зробити, хлопець чи дівчина можуть легко вийти з-під Божого впливу й почнуть "кульгати на обидві ноги" або і взагалі можуть піти у світ. Сатана весь час перебуває на чатах, тому не спімо й ми, молячись за дітей і допомагаючи їм. Добре, коли в сімейній бібліотеці завжди в наявності необхідна література з актуальних на даний час питань. Це може зіграти в житті молодого людини вирішальну роль ■

ДИТЯЧИЙ
КУТОЧОК

Любі діти!

Сьогодні до нас у гості завітав відомий німецький дитячий письменник Юст Мюллер-Бон.

Він народився в Берліні. В дитячі роки, як багато хто з його покоління, звідав чимало труднощів,

пережив важкі голодні роки. Але серце його завжди є сповнене радості, тому що Ісус Христос спас його. Цією радістю письменник хоче поділитися з вами, любі діти. Разом з художником Андріаном Ріхтером Юст Мюллер-Бон створив чудову книгу, що має назву "Бо їхнє є Царство Небесне". Нижче ми подаємо оповідання та малюнок з цієї книги.

Юст Мюллер-Бон

*"Моді буде вовк цукуні
з ягнятком жити..."*

На землі є багато хижих звірів, які не їдять трави, а живляться м'ясом інших тварин. Наприклад, вовки полюють за маленькими ягнятами. Пантера може в одну мить роздерти козеня. Для дітей дуже небезпечно гратися там, де поблизу є хижі звірі або отруйні змії.

У Біблії написано, що настане такий час, коли всі звірі та люди будуть жити разом, не завдаючи один одному жодного зла. Через гріх Адама та Єви зло прийшло у світ тварин. Птахи харчуються мухами, вовки полюють на зайців, кішки повлять пташок, і так зло набуває все більшого й більшого розповсюдження. Лише у найсильнішого звіра, у слона, здавалося б, немає ворогів, бо навіть лев не може з'їсти слона, слон затоптав би його. Але ж і слон, виявляється, має ворогів.

Коли він, відпочиваючи, засинає, мурашки заповзають у його хобот, добираються до голови і з'їдають його мозок. Великий і сильний слон гине від маленьких мурашок. Так, у кожного звіра є свої вороги, яких він мусить остерігатися.

Дикі звірі дуже бояться людей, тому що люди знищили вже мільйони найрізноманітніших тварин.

На нашому малюнку ми бачимо трьох дітей. Братик та сестричка сплять на узбіччі пшеничного лану, а ще менший їхній братик виглядає зі своєї коляски. Діти не бояться заячої сімейки, птахів та ховрашків, що виглядають зі своєї нірки.

Настане час, коли Господь установе на землі Своє тисячолітнє царство. На жаль, сьогодні воно ще не настало, тому люди та тварини живуть під постійним страхом.

Послухайте-но, яку притчу я вам розповім про це. Одного разу горобець зловив муху. Вона відчайдушно намагалася вирватись, але — дарма. Тоді муха почала благати горобця:

— Горобчику, любесенький, залиш мене жити!

— Ні, — відповів той, — ти тепер моя! Я сильніший за тебе і зараз тебе з'їм.

Минуло небагато часу, і шуліка зловив горобця. Залементів горобчик, мов та муха, і став благати шуліку:

— Шуліко, любесенький, ну що я зробив тобі поганого! Відпусти мене!

— Ні, — відповів убивця, — я сильніший за тебе і маю тебе з'їсти.

Орел побачив шуліку, що ласував горобцем, і каменем упав на нього. Шуліка застогнав від болю — страшенні кігті вп'ялися йому у спину:

— Відпусти мене, орле!

— Ні, — відповів орел, —

ти тепер мій. Я сильніший і тому з'їм тебе.

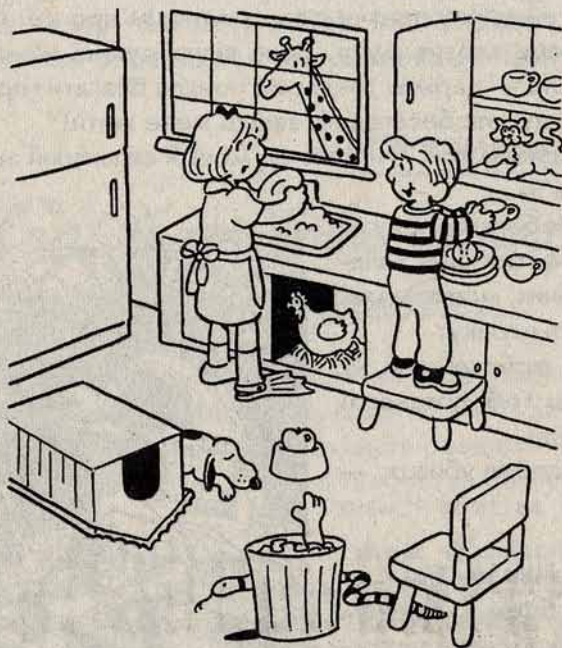
Що ж сталося з орлом? Коли він ще смакував свою здобич, в його груди вп'ялася стріла.

— Тиран! — вигукнув орел до мисливця, вмираючи. — Навіщо ти вбиваєш мене?

— Ти тепер мій, адже я сильніший за тебе, — була йому відповідь.

А тепер будемо молитися, дітки. Попросимо Господа, щоб Він сповнив наші серця добротою і позбавив нас бажання мучити тварин і птахів.

Амінь.

Навіть коли ми не самі, ми можемо звертатися до Бога. Ці діти, наприклад, і працюють і співають. На цьому малюнку є предмети, які тут вочевидь є зайві. Ти можеш їх знайти?

*Про що нам
пишуть*

ЧИТАЧІ?

Слово від редактора

Все більше листів із часом надходить до редакції нашого молодого часопису. Ми сприймаємо це, як схвальну оцінку нашої праці. Дякуємо вам, дорогі друзі! Дякуємо всім, хто поділився з нами своїми радостями та печалями, висловив побажання стосовно змісту журналу, дав корисні поради. Ваші листи, друзі, дуже допомагають у роботі, адже наша єдина мета — якнайповніше задовільнити ваші духовні запити, допомогти у духовному зростанні кожній душі. "Хто вірує в Мене, то ріки живої води потечуть із утроби його. (Ін. 7:38). Ми молимося за те, щоб наше видання стало, нехай невеличким, але все ж струмочком живої води. Господь чує нас, слава Йому!

Віднині, друзі, ми будемо старатися дати відповідь на всі ваші запитання. Про щось скажемо в особистих листах, про щось у цій новій рубриці. Ми віримо, що Господь створить умови для налагодження

такого живого, безпосереднього спілкування з вами, дорогі брати та сестри.

Як показує пошта, наших читачів найбільше хвилюють дві проблеми.

Першою є проблема здоров'я.

Дуже багато надходить листів з проханням повідомити адресу брата Березюка Д.Х. Друзі, скажемо відверто: ми не давали адресу Дмитра Харитоновича в журналі не випадково. Дмитро Харитонович — людина ще не стара, має велику сім'ю, працює на виробництві. Після публікації першої частини інтерв'ю "Читаю душу мов книгу" ми з братом не зустрічалися, але нам переказували з Костополя: брат перевтомлений, йому дуже нелегко. Нас мучить совість, але ми не знаємо, що робити. Можливо, подаючи матеріал, треба було сказати прямо: люди добрі, Бог є Той самий на всякому місці. Якщо ви будете шукати не Бога, а лише здоров'я, ви його ніколи не знайдете. Уздоровляє не Дмитро Харитонович, а Христос. Не шукайте людей, які мають дари від Господа, бо може спіткати вас велике розчарування. Шукайте Бога. Волайте до Нього, моліться день і ніч і Він відкриє вам, чому допущена ваша хвороба і що вам слід зробити, аби отримати uzдоровлення. Безліч людей звільняються від найрізноманітніших недугів у сотнях наших малих і великих церковів по молитві

Відповідаємо на ваші листи

дітей Божих. Можливо, треба було б це написати, — ми не написали. Як напишеш, коли є люди, яким ця публікація дає, можливо, останню надію в житті? Не підіймається рука. І нехай простить нас шановний Дмитро Харитонович, а ми будемо молитися за нього.

Листів, пов'язаних із хворобами, багато, чимало є й свідоцтв про uzдоровлення. *Брат Андрій Омелянович з Тернопільської обл.* пише, як Господь звільнив його від духу пияцтва.

Максимович Ніна з міста Києва розповідає: "Коли моєму синові Андрію виповнилося сім років, він захворів на епілепсію. Де ми тільки не були, куди ми тільки не їздили, чого ми тільки не перепробували! Зверталися і до бабусь, і до цілителів, і до екстрасенсів, а живого Бога не знали. Лікарі нам теж нічим не допомогли, один професор сказав відверто: ця хвороба не виліковується, це на все життя. Ми були вражені, бо вірили в ліки, а не в живого Бога. І от у липні місяці 1993 року Господь Бог проявив свою милість і зцілив нашого сина. Ми відкинули всі ліки, що їх приймали протягом семи років. 18 лютого 1994 року сина обстежили в лікарні, і лікар був здивований тим, що у нас усе так добре". Дяка Господеві! Слава Йому!

Давно вже лежить у редакції лист від *сім'ї Свиначенків з Донецької області*. В цій сім'ї сімнадцятеро дітей. Їх мама — мати-героїня.

Сім'я жила щасливо такою ото невеличкою домашньою церквою, доки їх раптом не спіткала страшна біда. Деякий час жінка ще ховалася зі своїм лихом, але коли вже не могла вставати з ліжка, всім у домі стало відомо: мама захворіла на рак. На той час найменшій дитині виповнився лише рік. Можна уявити, як лементіли й плакали ці дрібні діточки, просячи Господа за свою маму. І Господь почув, зробивши очевидне чудо.

З того часу минув уже не один рік. Всі Свиначенки живі й здорові. Слава Господеві!

Цікавого листа написала нам *Іра Селезньова з с. Шибутинець Чернівецької області*. Про те, як Господь звільнив її від важкої хвороби ніг, але, на жаль, за браком місця ми не можемо це свідоцтво надрукувати повністю.

Трапляються в нашій пошті й ось такі листи. Деякі читачі пропонують нам переслати шматочки тканини людям, що мають дар uzдоровлення, щоб вони помолились над цією тканиною й вона набула чудодійних властивостей. Дійсно, подібне робили в часи апостолів, роблять і тепер, і Бог являє чудеса Свої на uzдоровлення. На жаль, ми не маємо часу займатися пересилкою різних речей, але все ж не відмовляємось допомогти хворим читачам. Відкриємо нашу невеличку таємницю: перед тим, як розіслати тираж "Благовісника" дописувачам, ми молимося, аби Господь являв

Свою силу через ці журнали. Отже, якщо хтось із вас, дорогі читачі, звільнився від хвороби, приклавши (обов'язково з молитвою) до хворого місця "Благовісник", напишіть нам обов'язково.

Другою вкрай важливою проблемою наших читачів є проблема стосунків у невіруючих сім'ях.

Дуже багато страждають жінки від своїх невіруючих чоловіків і навіть дітей. Здрагаєшся, читаючи такі ось рядки: "Что мне делать? Мой сын меня разными словами обзывает и бьет... Посоветуйте мне, помогите..." це пише Раїса Григорівна В. з Києва. Як людина може дійти до такого стану — підняти руку на матір?! Ми знаємо з досвіду, що тут не дають позитивних наслідків ні бесіди, ні звертання до правоохоронних органів. Безкарність ще більше заохочує жорстокість. Але є Суддя небесний, тих синів та дочок, що зневажають своїх батьків, чекає прокляття Боже (5 М. 27:16, 2 М. 21:15-17). Нам же, християнам, треба чітко усвідомити одне: Господь має силу допомогти у будь-яких обставинах. Якщо ми не відчуваємо Його сили у нашому житті, то це аж ніяк не означає, що Бог не чує молитв чи не бажає нам допомогти. Це означає, що ми ще є далекі від Нього. "Спасіння праведних — від Господа, Він їхня твердиня за часу лихоліття, і Господь їм допоможе та їх порятує, визволить їх від безбожних і їх збереже, — бо вдавалися до Ньо-

го вони!" (Пс. 37:39). Чим важче нам, тим гарячішими мусять бути наші молитви, тим міцнішою наша надія на Нього. Інколи, саме цього очікуючи від нас, Господь і допускає в нашому житті важкі обставини. Загалом же ця проблема є дуже складна, ми постараємося висвітлювати її в кожному номері, даючи поради максимально наближені до життя кожної окремої людини.

Є листи зовсім протилежного плану. Їх пишуть представники великих християнських сімей, де панує мир, любов і злагода. Такі листи читати не лише приємно — вони якось надихають нас і додають сили.

Найбільше ж листів ми отримуємо таких, де люди висловлюють своє ставлення до "Благовісника", дають оцінку нашій роботі. Не хотілося б, аби хтось запідозрив нас у нескромності, але ж ми, ті, хто працює в редакції, не є якісь особливі люди, ми такі ж прості віруючі, як і наші читачі, і нам хочеться, щоб наша праця не була даремною. Не втримаємося, щоб не навести бодай пару невеличких уривків із листів, подібних яким отримуємо чимало: "Одержала журнал, перечитала за один вечір. О, який він цікавий, як легко його читати! І все сприймаю, ніби на собі. І переживання, і радості, і Божі благословіння" (Стадник Т.М. с. Лисичанці, Тернопільська обл.). "Пишет вам семья Криво-

ручко, из Житомира. Читали ваш журнал всей семьей, у нас пятеро детей, и всем очень понравилось. Мы с мужем, мне 31 год, ему — 33, читаем журнал вместе. Вместе плачем при чтении свидетельств, чего раньше не было с мужем, он стеснялся слез при мне. Сердечно вас благодарим! А от себя хочу добавить: очень сблизжает мужа и жену совместное чтение "Благо-вісника". Будем молиться за вас".

"З великим задоволенням прочи-тала журнал "Благовісник" №1 за 1994 рік. Щиро дякую всьому ва-шому колективу за ці змістовні, натхненні Святим Духом статті. Так, це дійсно найкращий на сьогодні в Україні журнал, і я хочу отримувати його постійно." *Сидоренко Н.А., м. Львів.*

Ми щиро вдячні вам, дорогі бра-ти і сестри.

А ось таких звернень зовсім не-багато, проте вони викликають на-ше занепокоєння. Деякі читачі пишуть: журнал сподобався, але більше не надсилайте, бо пенсія наша маленька і ми не можемо за нього заплатити. Любі друзі! Ми вже кілька разів давали роз'яснення з цього приводу: ніякої оплати ми не вимагаємо! Ми не робимо на нашому виданні якогось бізнесу, ми християни і наше завдання до-нести істину до якомога більшої кількості людей. Якщо ви живете на маленьку інвалідну або по старості

пенсію, читайте журнал і відкиньте будь-які думки про гроші. Хай бла-гословляє вас Господь! Саме при такому ставленні до праці Господь подає нам Своє особливе сприяння, відкриваючи вікна небесні і для матеріального благословіння. Не-щодавно ми отримали кілька гро-шових переказів на досить помітні суми і саме ці кілька вагомих по-жертвувань дали змогу розраху-ватися з боргами. Велике було наше бажання надрукувати кілька цих імен, але, розміркувавши, ми пригадали слова Господа нашого Ісуса Христа: "А як чиниш ти ми-лостиню, — хай не знатиме ліва рука твоя, що робить правиця твоя, щоб таємна була твоя милостиня, а Отець твій, що бачить таємне, віддасть тобі явно" (Мт. 6:3-5). Нам би не хотілося, щоб ці брати та сестри, отримавши нашу скромну винагороду у вигляді публічної по-дяки, втратили незрівнянно більшу винагороду на небі. Дякуємо вам, друзі!

Ми, звичайно, згадали тут далеко не всі листи, що заслуговують на широку читацьку увагу, бо робимо це вперше і листів назбиралося досить багато, але надалі, гадаємо, читачів, що лишилися без відповіді, буде значно менше.

Отже, чекаємо ваших листів!

Найрясніших вам Божих благо-словінь!

Ред.

ДУЖЕ ПРОСИМО: ПОМОЛІТЬСЯ ЗА НАС

ДУТІК Галина Федорівна,

Волинська обл., с. Смідин.

"Вже дев'ять років лежу парализована, біда трапилася після народження дитини. Чоловік живе окремо, доглядає мене мама у себе вдома".

СТУС Стефа Іванівна,

Івано-Франківська обл., Калуський р-н, с. Бабин-Середній.

"Дуже хочу ходити в зібрання, але не можу, бо болять суглоби".

ШКІНДЕР М. К.,

Рівненська обл. Володимирецький р-н, с. Велике Жолудське, Шевченка, 24.

"Я пенсіонерка, маю 3-х дітей. Чоловік невіруючий, стосунки в сім'ї дуже складні, а останнім часом ускладнилися ще більше. Мучить мене давня особиста проблема, пов'язана з заміжжям, яку не знаю як вирішити. Може Господь підкаже мені, допоможе в сімейних відносинах".

ГАЛІНКА Гафія Іванівна

Закарпатська обл., Воловецький р-н, с. Верб'яже, 5.

"На мене напав нечистий дух, заговорив у моїй душі і мучить нечистими словами й думками. Вже третій рік. А тут ще нова біда: впала й зламала ногу. Сатана мене мучить, давить нудгою й болями, нога моя не гоїться, а пухне..."

КОЛЕСНИК Марія Фотіївна

Черкаська обл., с. Катеринопіль, Леніна, 75.

"Лежача хвора. Живу на мізерну пенсію".

СИТНІКОВА Ганна Василівна,
м. Кривий Ріг (324076), Вечірній б-р, І-322.

"Я інвалід І-ї групи, доглядати мене нікому. Дуже надіюсь на Господа, що Він допоможе мені придбати інвалідну коляску шведського виробництва (наші коляски дуже важкі, а в мене хворі руки) та прилад для вимірювання кров'яного тиску".

Друкуючи ці слізні прохання, ми сподіваємося, що читачі нашого часопису не залишаться байдужі, особливо надія на тих, хто має дари від Господа.

Справжній християнин є вихована людина

Вихована людина без особливо поважної причини ніколи НЕ ЗАПІЗНИТЬСЯ ні на роботу, ні на побачення, ні на зібрання. Допустити, щоб вас очікували, щоб через вас нервували — ВЕРХ НЕТАК-ТОВНОСТИ.

Якщо ж так трапилось, що ви все-таки запізнилися, то ви повинні негайно принести вибачення, пояснити причину того, що сталося. Тим самим ви заспокоїте людину, яку підвели, й повернете їй хороший настрій. Забуде вибачитись — у вашого знайомого чи ділового партнера може лишитися на душі неприємний осадок, хоча людина й не покаже виду.

Ніколи не розмовляйте з вашим знайомим чи знайомою, стоячи посеред вулиці чи тротуару. Відійдіть на узбіччя, аби не заважати перехожим. Уважно слухайте співбесідника, не перебивайте його, доки він не закінчить свою думку або розповідь. Не старайтеся

говорити голосніше співбесідника, не жестикулюйте, не тримайте його за гудзика. Звичка надто голосно говорити притаманна людям погано вихованим.

Вміння берегти чужі таємниці, не розголошувати власні секрети, не втручатися у чужі справи, які вас не торкаються, свідчать про скромність та делікатність людини і є рисами надзвичайно цінними.

Не забувайте: ніщо не дається людині так дешево й не ціниться так високо, як ввічливість.

Господарці на Замітку

Щоб накрохмалений комірць не прилипав до праски, до води, у якій заварюватиметься крохмаль, потрібно додати трохи туалетного мила. Коли підпалини таки зробилися, це місце змочують лимонним соком, притрушують цукровою пудрою і через деякий час перуть у холодній воді. А можна підпалину притрусити дрібною сіллю або змочити перекисом водню і виставити проти сонця, потім прополоскати у холодній воді.

Плями від фруктів та ягід можна зняти перекисом водню

(чайна ложечка на півсклянки води). Потім місце, де була пляма, треба промити холодною водою.

Якщо манжети вовняної кофти розтягнулися, їх зав'язують тасьмою, занурюють у миску з дуже гарячою водою і тримають там 5-10 хвилин, поставивши миску на слабкий вогонь (але не кип'ятять). Потім висушують манжети, не розв'язуючи тасьму.

Міль не буде заводитися, якщо у шафах зберігається суха м'ята, чорнобривці, листя горіха, лаванда. На поличках, де у вас стоять крупи, борошно, покладіть часник і лаврові листочки.

Шматочок цитрини (лимона із шкуринкою) надає приємного смаку смаженому м'ясу. Спочатку цитрину смажать разом із м'ясом, а потім, коли шкуринка розм'якне, її розтирають дерев'яною ложкою, щоб вона повністю розчинилася в соусі. Цитрина надасть приємного присмаку телятині, свинині, курці чи індичці.

Стару олійну фарбу важко зняти з поверхні навіть спеціальним розчином. Спробуйте покласти на це місце фольгу і прогріти гарячою праскою. Розм'якла фарба легко зніметься шпателем чи ножем.

Декілька кулінарних рецептів із картоплі

Картопляне пюре запечене

У зварену й протерту картоплю (700 г.) додати масло (50 г.), сіль за смаком та 1,5 склянки гарячого молока. Довести суміш до кипіння весь час перемішуючи. Зняти з вогню й поступово додати 2 підбитих яйця. Викласти половину суміші на жарівку (противень — рос.), змащену маслом, і посипати натертою бринзою (1,5 склянки). Зверху накрити шаром решти пюре й помастити яйцем (2 шт.). Покласти в кількох місцях по шматочку масла. Запекти в добре нагрітій духовці.

Картопля, тушкована у сметані

Сиру почищену картоплю (800 г) порізати кубиками, злегка присмажити у маслі, скласти у каструлю, залити сметаною (200 г), яку попередньо змішати з піджареною борошном та сіллю (за смаком), щільно закрити кришкою, поставити в духовку й тушувати, доки не буде готова. Картоплю можна тушувати у спеціальних горщиках

окремими порціями і в тому ж посуді подавати до столу, посипавши зеленню.

Картопля, нашпигована салом

Однакову за розміром картоплю очищають, миють, потім ножем роблять глибокі отвори й шпигують шматочками сала, після чого картоплю солять та обсмажують з усіх боків у маслі до утворення золотистої шкоринки. Обжарену картоплю доводять до готовності в духовці. Подають на стіл, посипавши дрібно посіченою зеленню і поливши розтопленим підсоленим маслом.

Печеня (жаркое - рос.) з картоплі

Цибулю (дві штуки) почистити, посікти й засмажити у лоді (в журу — рос.) у товстостінній каструлі. У кінці смажіння висипати борошно (2 стол. ложки) й підрум'янити разом з цибулею. Влити одну склянку м'ясного відвару, прокип'ятити, помішуючи. У приготовлений таким чином соус опустити порізану дольками сиру картоплю. Долити бульйону або гарячої води, якщо вони не покривають картоплі. Посолити, поперчити, покласти лаврового листка й тушкувати під кришкою на слабкому вогні.

ХРОНІКА СОЮЗНОГО ЖИТТЯ

◆ **14 серпня, 1994 року, м.Кривий Ріг Дніпропетровської області.**

Тут у Домі молитви відбувся семінар на тему: "Святість — воля Бога" та "Дари Духа Святого і фінансове служіння". На семінарі були присутні заступник Єпископа Союзу ХВЕПУ Ф.Г.Папроцький, старший пресвітер по Дніпропетровській області М.Мокієнко та інші брати. Семінар проходив при благословінні Божому, по закінченню

всі присутні висловили побажання проводити такі заходи частіше. Богослужіння закінчилося молитвою за хворих.

15 серпня на богослужінні на Каркаватці був присутній Єпископ ХВЕПУ М.Мельник, послуживши церкві словом, після чого було завершено рукоположення нових служителів.

◆ **8 вересня 1994 року, м.Харків.**

Тут відбулася робоча зустріч Єпископа Союзу ХВЕПУ М.Мельника з обласним керівництвом ХВЕСП. При обговоренні назрілих питань було відмічено деякі недоліки в роботі керівників об-

Відповіді на кровсврд, надрукований у №2 1994 р.

По вертикали: 1. Елифас; 2. Гофер; 3. Амнион; 4. Внимаї; 5. Авимелех; 7. Лорухама; 11. Еписавета; 12. Идумеянин; 13. Кипарис; 15. Варнава; 18. Нафанаїл; 19. Музыкант; 23. Понтий; 24. Евника; 26. Феман; 27. Месса.

По горизонталі: 5. Аполлион; 6. Еммануїл; 8. Реховоф; 9. Амадаф; 10. Шаллум; 14. Александр; 16. Мелит; 17. Самма; 20. Марія; 21. Авиуд; 22. Отлучение; 25. Анафоф; 28. Овечка; 29. Шевусен; 30. Левиафан; 31. Асинкрит.

ласті, розглянуто проблеми співпраці, визнано необхідність більш широкої підтримки молодих служителів та новонароджених церковних громад. Були вислухані пропозиції присутніх на зустрічі, їх побажання, заохочення та докори. Члени Обласного комітету та брат М.Мельник дали глибокі роз'яснення стосовно деяких теологічних питань, зокрема, питань народження згори, хрещення Святим Духом, духовних дарів та ін. Було також знято неясності, пов'язані з рукопокладенням молодих служителів. Громада з задоволенням дізналася, що на служіння рукопокладаються лише ті, хто є хрещений Святим Духом з ознакою інших мов, користуються повагою в громаді та має необхідні, відповідно вимогам Євангелія, якості характеру. Порадившись, дійшли до згоди щодо необхідності оновлення складу церковного Комітету.

◆ 9 вересня, м.Охтирка Сумської області.

На запрошення місцевої громади християн віри євангельської сюди прибув Єпископ Союзу М.Мельник у супроводі старших пресвітерів П.Романського та Н.Рещицького. Відбулася зустріч із двома групами віруючих, які з певних причин досі не збиралися разом. Вислухавши обидві сторони і розібравшись із причинами становища, що склалося, старші брати знайшли за правильне закликати віруючих до покаяння і до об'єднання навколо Слова Божого, аби разом служити Господеві. Обидві сторони визнали брата Романського як старшого пресвітера Сумської області, йому доручили закінчити справу примирення.

◆ 10 жовтня, м.Рівне.

Сюди у супроводі групи братів із Києва прибув Єпископ Союзу ХВЄПУ М.Мельник. Його супроводжував старший пресвітер Рівненської області М.Мулярчук. Після богослужіння у новому Домі молитви відбулася плідна розмова з пресвітером церкви В.Боришквичем та місцевим братським

Комітетом. Присутні обмінялися думками щодо проблем побіжного церковного життя, піддали аналізу стосунки між окремими церковними громадами області. Особливу увагу було приділено питанню більш тісної співпраці різних структурних одиниць Церкви, особливо по лінії область—Союз.

◆ 12 жовтня, с.Степань Рівненської області.

З місцевою християнською громадою зустрівся Єпископ Союзу ХВЄПУ М.Мельник, який ознайомився з чудовим новозбудованим Домом молитви, мав ділову відверту бесіду, що торкалася духовного життя громади. Особливу увагу Єпископ звернув на служіння пророків, спрямувавши їх роботу у напрямку взаємодії з пресвітером церкви та більш активної розбудови церкви. Увагу учасників зустрічі було звернено на допущені при використанні духовних дарів помилки. Зібрання завершили богослужінням. Словом Божим послужив брат Мельник М. До пізнього вечора тривала бесіда Єпископа Союзу з молодими християнами — братами та сестрами, що принесло взаємну користь.

◆ 15 жовтня 1994 року, м.Київ.

Офіс правління СХВЄПУ відвідало подружжя Брандєбурів із Канади. Брат Брандєбура є Президентом Слов'янського союзу п'ятидесятників, він прибув на запрошення нашого Союзу з метою проведення біблійних семінарів у церквах м.Запоріжжя. Брат планує відвідати низку інших церков України. Гість відвідав Київський біблійний інститут, зустрівся з Єпископом СХВЄПУ М. Мельником, з яким обговорив проблеми співпраці та обмінявся досвідом, отримавши інформацію про життя українського Союзу п'ятидесятників.

◆ 30 вересня, м.Рівне.

Тут відбулася визначна подія, яка, поза всяким сумнівом, позитивно позначиться на діяльності всього Союзу ХВЄП України. Відкрито нове приміщення союдної друкарні. Основним спонсором,

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МІЯ...

ГОЛОС НАДІЇ

Якщо Ви цікавитесь новинами християнського життя, місійною працею на Україні та за її межами, якщо Ви хочете прочитати статті на актуальні теми нашого сьогодення з точки зору Біблії, то газета

“ГОЛОС НАДІЇ” саме для Вас

Бажаючі отримати безкоштовно нашу газету можуть повідомити нас про це, звернувшись за адресою:

**263020, Україна, м. Луцьк,
вул. Вороніхіна 14А**

Ми будемо раді, якщо Ви станете нашим постійним читачем і підтримаєте нашу працю в МОЛИТВІ.

Журнал набрано та віддруковано у
Християнському видавництві «Світанкова Зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького 50А, телефон - (0362) 26-28-71